

ผีเสื้อย้อมศพ

人間集

"...ผลงานชิ้นเอก
ที่ดีที่สุดของฉัน..."
- มิยาโตะ คานาเอะ

มิยาโตะ คานาเอะ เขียน สึงดะวา ไตรยสัทพ์ แปล

人間標本

ผีเสื้อย้อมศพ

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

มินาโตะ ดานาอะ เขียน
กิ่งดาว ไตรยสุนันท์ แพล

จากใจสำนักพิมพ์

“มินาโตะ คานาเอะ” กลับมาทวงบัลลังก์ราชินีอาชญาวิทยาอย่าง สมศักดิ์ศรี ในผลงานฉลองครบรอบ 15 ปีที่ก่อกองความวิปริตและศิลปะ ให้กลายเป็นหนึ่งในดวงใจ

นี่ไม่ใช่เพียงนิยายฆาตกรรม แต่คือการยื่นคำถามถึง “ความงาม ที่ผิดเพี้ยน” เมื่อศาสตราจารย์ผู้คลั่งไคล้ผีเสื้อเปลี่ยนร่างเด็กน้อยให้กลายเป็น งานศิลปะสตัฟฟ์ที่ประณีตที่สุด ความบิดเบี้ยวนี้จะทำลายศีลธรรมในใจ ผ่านปมสืบสวนที่ซับซ้อนและคาดไม่ถึง ตามแบบฉบับความหม่นเศร้า อันเป็นเอกลักษณ์ของนักเขียน

ความระทึกขวัญที่เย็นเยียบถึงไขกระดูก คุณจะได้สำรวจลึกสุดจิตใจ มนุษย์ที่ความหลงใหลกลายเป็นความอำมหิต สัมผัสความสะอิดสะเอียน ที่งดงามที่สุดเท่าที่โลกวรรณกรรมเคยมีมา

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น เชิญคุณสู่โลกที่สีลันและหยดเลือดหลอมรวม เป็นหนึ่งเดียว ถ้าพอไหมที่จะเผชิญหน้ากับความจริงเบื้องหลังโศกนาฏกรรม ครั้งนี้? พบกันที่นิทรรศการ “ผีเสื้อย่อมศพ”

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

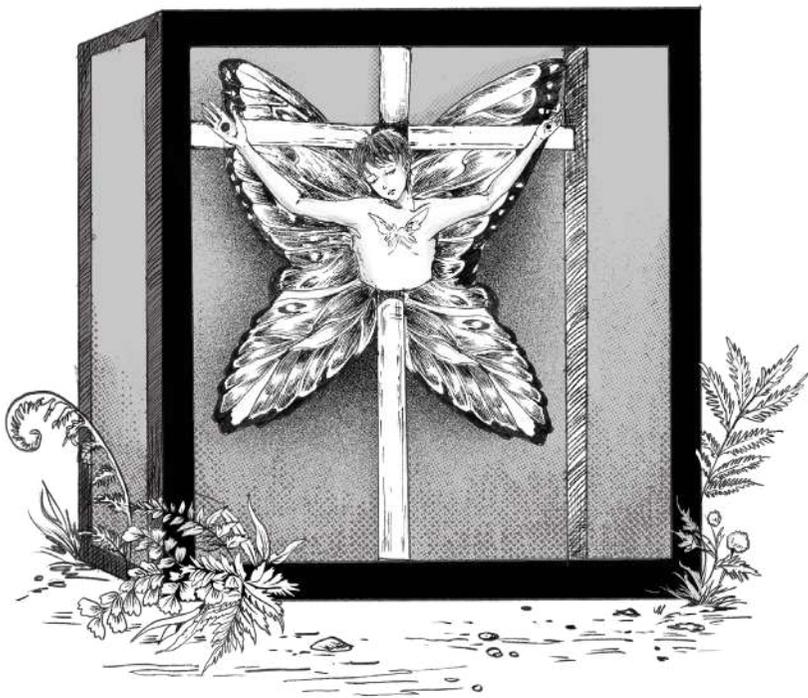
จากใจนักแปล

ผีเสื้อย้อมศพ เป็นนิยายที่พาผู้อ่านก้าวเข้าสู่โลกซึ่งความงามแห่งโลกศิลปะและเบื้องหลังของแต่ละผลงานผูกพันกันอย่างเหนียวแน่น

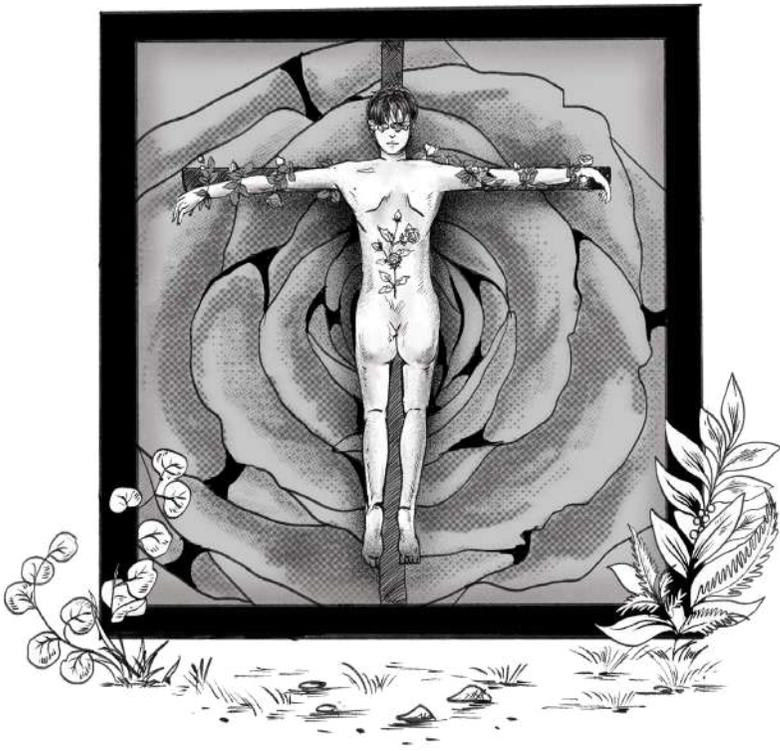
เรื่องราวเริ่มจากความหลงใหลในวัยเด็ก ตัวละครที่พัฒนาไปอย่างมีน้ำหนักจนไร้ช่องว่างในการเล่าเรื่อง พาผู้อ่านไปสู่โลกแห่งชีวิตเล็กๆ ของผีเสื้อ แมลงที่ใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์และซื่อตรง แต่บางครั้งก็ต้องพบกับจุดจบกลายเป็น “ผีเสื้อสต๊าฟฟ์” ที่คงสีส้มความงามอยู่ตลอดกาลโดยไม่มีใครถามความสมัครใจ

ด้วยวิธีการเล่าเรื่องผ่านตัวละครแต่ละตัว นำไปสู่ผลลัพธ์เดียวกันที่ชวนติดตามให้คลี่ปมที่มาของผลงานสยอง “มนุษย์สต๊าฟฟ์” ว่าในท้ายที่สุด มันเป็นเพียงการตอบสนองของความหลงใหลในศิลปะของศิลปิน เป็นการปกป้องความงามอันเลอค่านั้นให้อยู่ถาวรก่อนจะเสื่อมลงและไร้ค่าไปตามกาลเวลา หรือต้องการปกป้องอะไรบางอย่างที่สำคัญกว่านั้นกันแน่...

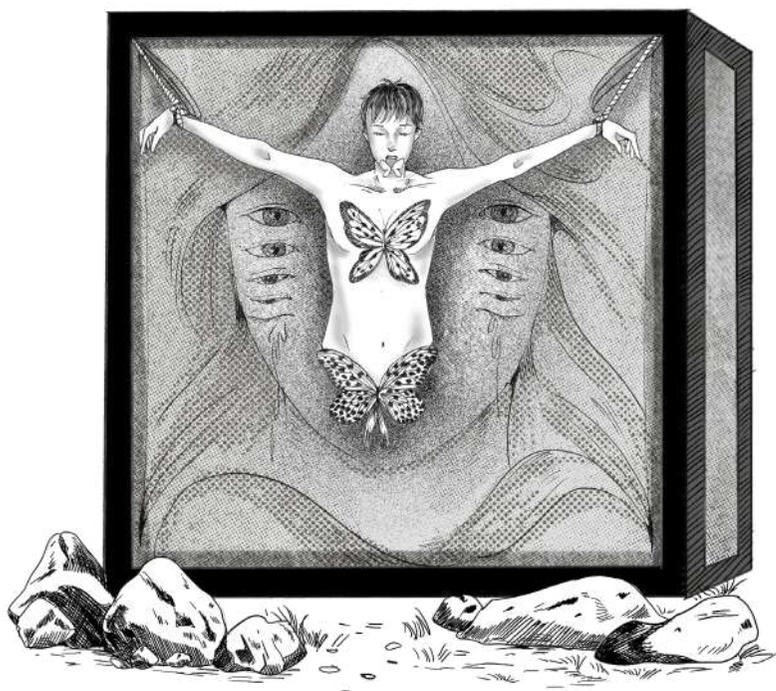
กิงดาว ไตรยสุนันท์

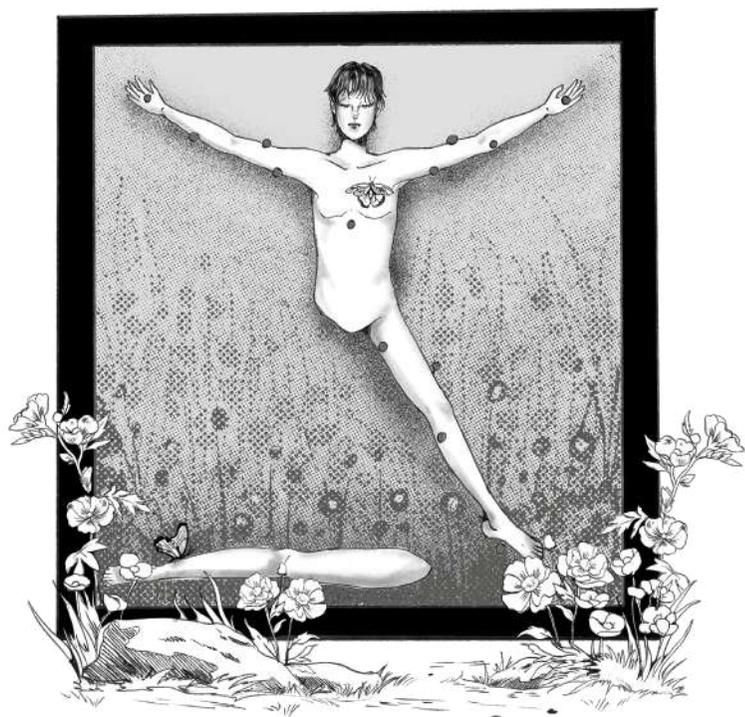

**ມນຸຮຸ່ມສຕັຟຟ໌
ຮາກາກິ ສີໂວ່**

-บันทึกความทรงจำที่มาของการสตัฟฟ์-

ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดสูงส่งเท่าผีเสื้ออีกแล้ว

ความรู้สึกนี้เริ่มหยั่งรากในใจผม เมื่อตอนพ่อซึ่งเป็นจิตกรรพาครอบครัวย้ายไปอยู่กลางเขาลึกในป่าที่แทบไม่ได้พบเจอผู้คนเลย ไม่ใช่เพื่อใช้เป็นสตูดิโอ แต่เพื่อปลีกตัวจากโลกภายนอก

ตอนนั้นผมยังไม่ถึงวัยเรียน จึงไม่ได้รู้สึกโยเยหาชีวิตก่อนหน้านั้นเท่าแม่ ถึงบางครั้งจะรู้สึกเบื่อหน่ายขณะนั่งมองหิมะสีขาวโพลนที่ปกคลุมนอกหน้าต่างในแต่ละวัน แต่เมื่อฤดูใบไม้ผลิมาเยือนภูเขาลังบ้าน และเมื่อได้เห็นผีเสื้อตัวแรกของปีนั้น ทุกอย่างก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

ไม่ใช่ที่ผมไม่เคยเห็นผีเสื้อมาก่อน ก่อนย้ายมาที่นี่ ผมก็เคยเห็นผีเสื้อหนอนกะหล่ำเล็กและผีเสื้อหางติ่งโบยบินอยู่รอบดอกไม้ที่สวนของโรงเรียนอนุบาล และตามสวนสาธารณะใกล้บ้าน

พอยื่นมือเข้าไปใกล้ ทั้งครูอนุบาลและแม่ ต่างก็เตือนอย่างนุ่มนวลว่าอย่าจับนะ สงสารมัน

สิ่งมีชีวิตน่าสงสารที่หลงเข้ามาในโลกมนุษย์ ผีเสื้อคือสิ่งที่ควรชื่นชมอยู่ห่างๆ แต่ผมไม่ใช่เด็กเรียบร้อยถึงขนาดจะพอใจเพียงแค่นั้น ความสนใจของผมจึงเปลี่ยนจากเรื่องน่าเบื่ออย่างนั้นไปเป็นการคิดว่าจะได้ซึ่งข้าวอย่างไรให้สูงที่สุดมากกว่า

แต่ที่ภูเขาลังบ้านไม่เหมือนกัน ที่นั่นมีผีเสื้อบินว่อนเต็มไปหมด ผมกลับเป็นฝ่ายหลงเข้าไปในโลกของพวกมัน และไม่มีความรู้สึกว่าผีเสื้อน่าสงสารเลยแม้แต่น้อย

ผมอยากลองจับผีเสื้อ อยากยื่นหน้าไปดูมันใกล้ๆ

ผมลองปรึกษาแม่อย่างกล้าๆ กลัวๆ ว่าจะถูกดู แต่แม่ไม่ได้ตอบว่า
น่าสงสาร อีกแล้ว

“แม่ก็กำลังคิดว่าจะอพยพแอบเปิดอยู่พอดีเลยจ่ะ”

ว่าแล้วแม่ก็พาผมขึ้นรถแล้วขับไปซูเปอร์มาร์เก็ตที่เชิงเขา แม่ซื้อสวิง
จับแมลงกับกรงใส่แมลงให้ผม พร้อมอุปกรณ์ทำขนม

สรุปว่า ผมคือเด็กน่าสงสารที่แม่พามาซื้อของเล่นแก่ตัวเองให้มันเอง

แต่ผมไม่ได้รู้สึกสงสารตัวเองเลย กลับดีใจเหมือนได้ของขวัญพิเศษ
ผมบอกสวิงจับแมลงเหมือนซุนหงอคงคงกระบองสารพัดนึก พลังกระโจน
เข้าไปในฝูงผีเสื้อ

ผมเหวี่ยงสวิงเหมือนพยายามขุดขึ้นไม่ให้ฝูงผีเสื้อรุมและพาผมไปยัง
ดินแดนลึกลับ ผมจับผีเสื้อที่ติดสวิงใส่ในกรงเก็บไว้เป็นของตัวเอง

วันนี้จับได้มากกว่าเมื่อวานสี่ตัว ผมรู้สึกเหมือนเป็นผู้กล้าในนิยาย
ผจญภัย และเรื่องราวเหล่านั้นก็ถูกลบทิ้งทั้งหมดในยามรุ่งสางราวกับเป็น
เพียงความฝัน

เหล่าผีเสื้อที่ถูกจับขังอยู่ในกรงใส่แมลงทั้งวัน จะตายตอนเช้าวันรุ่งขึ้น
แม้จะหาทางทำให้พวกมันอยู่รอดได้นานขึ้นอีกหน่อย โดยลดจำนวน
ผีเสื้อในกรงลงเพื่อไม่ให้แออัดเกินไป หรือใส่ดอกไม้ใบหญ้าลงไปในกลุ่ม
ด้วย แต่กว่าผมจะสะพายเป้นักเรียนใหม่เอี่ยมไปขึ้นรถเมล์ออกจากโรงเรียน
ที่เชิงเขา และเดินด้วยความเร็วของผีเท้าเด็กจากป้ายรถเมล์ที่ใกล้ที่สุด
อีกครั้งชั่วโมงจนกระทั่งกลับถึงบ้าน ปีกผีเสื้อก็ซีดเขียวไร้ชีวิตชีวา เช่นเดียวกับ
ดอกไม้เหี่ยวเฉาที่อยู่ด้วยกันในกรง

“เอาไปปล่อยก่อนมันจะตายสิ สงสารมัน”

ถึงจะรู้สึกต่อต้านคำพูดเดิมๆ คำนั้นจากแม่อยู่ในใจ แต่สิ่งที่มีมากกว่านั้น
คือความรู้สึกไร้ความสามารถที่คิดหาวิธีดีกว่านั้นไม่ได้ ผมถือกรงใส่
แมลงออกไปที่สวน เปิดฝาแล้ววางไว้ข้างต้นไม้ใบหญ้าที่ดูมีชีวิตชีวาที่สุด

แล้ววิ่งกลับบ้าน

พลาจจินตนาการว่า น้ำค้างยามค่ำคืนจะทำให้ผีเสื้อฟื้นคืนความงามขึ้นอีกครั้ง

ความปรารถนาของผมคงส่งไปถึงสวรรค์ เพราะเมื่อถึงตอนเช้าในกรงนั้นมักว่างเปล่า แต่บางครั้งก็มีซากไร่วิญญาณเหลือให้เห็น ซากชีวิตที่ผมเป็นคนพรากเอง

ทั้งที่ผมสามารถทิ้งซากผีเสื้อที่ตายในบ้านลงถังขยะในครัวด้วยความรู้สึกผิดแค่เล็กน้อย แต่กับผีเสื้อที่ไม่ได้ฟื้นคืนชีพหลังจากพิธีกรรมในช่วงค่ำคืน ผมกลับคิดว่าต้องฝังมันกลับสู่พื้นดินให้เรียบร้อย

เหตุผลที่ผมเลือกโคนต้นมิโมซาให้เป็นหลุมฝังศพผีเสื้อ อาจเพราะรู้สึกว่ามีผีเสื้อนอนกะหล่ำเล็กตัวแรกที่ฝังดูเข้ากันดีกับสีเหลืองของดอกไม้ที่น่ารักนั้น ดอกไม้เล็กๆ เป็นช่อชวนให้นึกถึงฝูงผีเสื้อ และคิดว่าถ้าฝังใต้ต้นไม้ผีเสื้อคงไม่เหงา

เพื่อไม่ให้พลาดชุดหลุมที่เคยฝังผีเสื้อเอาไว้ซ้ำอีก ผมจะทำสัญลักษณ์ไม้สี สำหรับเด็กถือว่ามันคือหินหน้าหลุมศพ โดยวางลูกแก้วไว้หลุมละหนึ่งลูก เป็นลูกแก้วรางวัลลอบใจซึ่งได้จากการจับฉลากตอนไปเที่ยววานเทศกาลที่ศาลเจ้า และถือโอกาสชมทิวทัศน์เมืองที่เชิงเขาในช่วงเพิ่งย้ายมาใหม่ๆ

ตอนนั้นสำหรับผม ถือว่าเป็นการมอบสมบัติที่สวยที่สุดที่ละชิ้น แลกกับชีวิตของผีเสื้อแต่ละตัว

แม้คงรู้สึกว่ามันน่าขนลุกเพราะเหมือนพิธีกรรมของปีศาจ รู้สึกว่าตอนนั้นจะมีหนึ่งสยองขวัญฝรั่งที่มีฉากคล้ายกัน... แต่บางที่อาจเป็นสัมผัสที่หกซึ่งมีเพียงผู้ที่เรียกว่าแม่เท่านั้นที่มองเห็นภาพของลูกชายในอีกสี่สิบกว่าปีต่อมา ข้ออนทาบอญ์บนภาพเบื้องหลังของเด็กน้อยในตอนนั้น

ยังไม่ทันที่ลูกแก้วซึ่งอัดแน่นอยู่ในถุงตาข่ายสีเหลืองขนาดพอกับลูกแอปเปิลจะลดลงถึงครึ่ง ผมก็ถูกห้ามไม่ให้ทำหลุมศพอีก และถ้าขัดขึ้น

ก็จะได้เห็นสีหน้าที่อาจลามไปห้ามแม้กระทั่งการจับผีเสื้อด้วย ผมจึงจำใจ
พยักหน้า แล้วเก็บลูกแก้วที่ถูกฝนลมจนหมองกลับมา และโปรยกลีบดอก
ไฮเดรนเยียภูเขาลงไปแทน

ผมรู้สึกว่าการเก็บดอกไม้จะทำให้ผีเสื้อที่ตายไปมีความสุขมากกว่าลูกแก้ว
หรืออาจแค่อยากปลอบใจตัวเอง ไซ้แล้ว ทุกอย่างที่ทำไป ล้วนมาจาก
ความเห็นแก่ตัวของผมทั้งนั้น แต่การเก็บผีเสื้อหลังจากนั้นไม่เกี่ยวข้องกับอะไร
กับความคิดหวังทั้งสิ้น เพราะสำหรับผม การจับและการฝังผีเสื้อกลายเป็น
เป็นกระบวนการต่อเนื่องกันไปเสียแล้ว

แล้วคนที่ยื่นมือช่วยผมไว้ก็คือพ่อ

ทั้งก่อนและหลังย้ายบ้านมา เวลาที่ผมจะได้พูดคุยกับพ่อผู้ใช้เวลา
ส่วนใหญ่อยู่แต่ในสตูดิโอ ก็มีเพียงช่วงระหว่างมื้อเย็นเท่านั้น ตั้งแต่เข้า
โรงเรียนชั้นประถม ผมก็มักจะเล่าเรื่องในชั้นเรียนทั่วไป เช่น ตัวอักษรคันจิ
ที่เพิ่งเรียน หรือวิธีคิดเลขแบบใหม่ๆ ซึ่งพ่อก็รับฟังอย่างไม่ได้ใส่ใจว่าผมจะ
เรียนซ้ำกว่าเด็กคนอื่นหรือไม่

ผมไม่เคยพูดถึงวิชาศิลปะ หรืองานประดิษฐ์ในชั้นเรียนให้พ่อฟังเลย

ถ้าเรียนรู้แต่เหตุผลหรือทฤษฎีก่อน จะวาดภาพออกมาได้ดี
ในระดับหนึ่งก็จริง แต่จะขาดพลังความคิดสร้างสรรค์ที่สามารถสร้าง
บางอย่างจากศูนย์ขึ้นมาได้

พ่อพูดอย่างนั้น จึงไม่เคยสอนผมแม้แต่วิธีจับสีเทียน และเอ่ยชม
ภาพที่ผมวาดตอนเรียนอนุบาลหรือชั้นประถมแค่ เก่งนะ แบบพ่อก็เป็นพิธี

ตัวผมเองไม่เคยรู้สึกที่ตัวเองวาดรูปเก่ง เลยคิดว่าพ่อคงมองออกว่า
ผมไม่มีพรสวรรค์ แต่ก็ยังปฏิบัติต่อผมอย่างอ่อนโยน ทำให้ผมรู้สึกอยาก
ยอมแพ้ด้วยซ้ำ

ดังนั้น เมื่อจู่ๆ พ่อพูดขึ้นมาระหว่างกินอาหารเย็นว่า เรื่องผีเสื้อนะ
ทำเอาผมสะดุ้ง ถ้าลูกไม่ขัดข้องละก็ พ่อพูดต่อ ผมก็แทบหยุดหายใจ

เพราะคิดว่าพ่อจะบอกว่า ถ้าจับผีเสื้อมา ก็วาดรูปมันเอาไว้แล้วปล่อยให้ซะ
รูปผีเสื้อที่ผมวาด ดูประหลาดจนไม่แน่ใจว่าจะดูต่างจากตัวมอดไหม
แต่สิ่งที่พ่อเสนอกลับไม่ใช่ที่ผมคาดเลย

“อยากลองสตัฟฟ์มันดูไหมล่ะ”

รอยยิ้มพ่อไม่ได้หายจาก แต่ผมเพิ่งเคยเห็นสีหน้าตื่นเต้นอย่างนั้น
เป็นครั้งแรก ต่างจากแม่ที่มีสีหน้าเคร่งเครียดเห็นได้ชัด

“อะไรกันคะคุณ...”

พอยกมือขึ้นห้ามไม่ให้แม่พูดต่อ

ผมไม่เข้าใจความหมายสีหน้าของแม่ แต่ตีความว่า อาจเป็นเพราะ
ขั้นตอนการสตัฟฟ์สัตว์วันตรายสำหรับเด็กก็ได้ เพราะสีหน้านั้นเหมือน
ครั้งแรกที่ผมบอกแม่ว่าอยากช่วยแม่ทำแกงกะหรี่

วันที่ได้จับมอดครั้งแรก ผมไม่ได้ทำมีดบาดมือ แกรมแม้อย่างปล้มผลงาน
ผมและชมว่า เก่งนี่นา

ผมจึงตอบพ่อด้วยเสียงดังฟังชัดว่า

“ผมอยากทำซะ”

ผมเพิ่งเข้าใจความหมายว่า ทำไมแม่ถึงลุกหนีไปห้องครัวเพื่อปิดบัง
ใบหน้าทีเกือบจะร้องไห้ ก็หลังจากพ่อตายไปแล้ว หรือบางที ตอนนั้นแม่
อาจเห็นภาพลูกชายในอนาคตก็เป็นได้

ถ้าแม่ยังมีชีวิตอยู่ถึงตอนนี้ละก็ จะต้องเสียใจที่ตอนนั้นไม่ได้คัดค้าน
ให้จริงจังกว่านี้แน่นอน

พอยื่นนิ้วก้อยมาให้ผมแล้วบอกว่า *สุดสัปดาห์หน้าเราไปซื้ออุปกรณ์*
กันนะ และวินาทีที่ผมเกี่ยวก้อยสัญญากับพ่อ ความรู้สึกที่ว่าตัวเองวาดรูป
ไม่เก่งก็ไม่สำคัญอีกต่อไป รวมทั้งเรื่องที่จะต้องรอถึงสุดสัปดาห์หน้า ทั้งที่
วันพรุ่งนี้ก็เริ่มปิดเทอมฤดูร้อนแล้วนั้น ก็ไม่สำคัญเช่นกัน

ก่อนถึงวันไปซื้ออุปกรณ์ ผมก็ไม่ได้ออกไปจับผีเสื้ออีกเลย ผมยิ้ม

หนังสือภาพผีเสื้อจากห้องสมุดของโรงเรียนมาค้นหาภาพผีเสื้อที่น่าจะอาศัย
อยู่บนภูเขาข้างบ้าน เมื่อผมมีความรู้เกี่ยวกับผีเสื้อมากขึ้น เช่น การเลียนแบบ
เพื่อป้องกันตัวและพิษของมัน ความแตกต่างระหว่างตัวผู้กับตัวเมีย

จากที่เคยมองว่าเป็นแมลงที่มีแต่ความสวยงามเพียงอย่างเดียว
ผมก็เริ่มรักผีเสื้อ

การไปซื้ออุปกรณ์จบลงอย่างรวดเร็วเมื่อเทียบกับพิธีเกี่ยวกับยัสัญญา
อันยิ่งใหญ่

ผมเข้าใจผิดว่าพ่อจะพาไปร้านอุปกรณ์งานศิลปะโดยเฉพาะอย่าง
ร้านในโตเกียวที่พ่อซื้ออุปกรณ์วาดภาพ ผมจึงสวมถุงเท้าเรียบร้อยและ
นั่งรออยู่หน้าประตูบ้านแต่เช้า พ่อออกมาจากสตูดิโอในสภาพสวมเสื้อ
เชิ้ตแขนสั้นเบื่อนสีกับการเกงผ้าชีโน่พับขาขึ้นมาถึงเข่า ไม่ได้สวมรองเท้า
ผ้าเช็ดมือสกปรกยังพาดอยู่ที่คอ และไม่ได้ถือกระเป๋าด้วย

พ่อขับรถคันเล็กเก่าๆ ของเราไปร้านเครื่องเขียนตรงข้ามโรงเรียน
ร้านนี้มีอุปกรณ์การเรียนที่จำเป็นครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็ไม้บรรทัดสามเหลี่ยม
ชุดพู่กันจีน รองเท้าสำหรับใส่ในอาคารเรียน จัดว่าเป็น “ร้านใหญ่”
ในเมืองนี้ก็จริง แต่ผมไม่คิดว่าจะมีกระท่งอุปกรณ์สำหรับการสตูดิโอด้วย

แต่กล่องใบนั้นกลับโดดเด่นที่สุดใกล้ทางเข้า อยู่บนโต๊ะสีขาวขนาดใหญ่
พร้อมป้ายกระดาษโปสเตอร์สีฟ้าเขียนด้วยเมจิกสีน้ำเงินว่า “การบ้าน
ปิดเทอม” ยังมีชุดอุปกรณ์ต่างๆ วางกองกันอยู่ เช่น ดินเยื่อกระดาษ
ชุดงานไม้ทำรังนก และชุดเย็บผ้าทำตุ๊กตา แต่กองอุปกรณ์ที่เล็กกว่านั้นคือ
กล่อง “ชุดสะสมแมลง”

บนฝากล่องมีรูปภาพขนาดใหญ่ของด้วงแรด ด้วงคีม และผีเสื้อหางติ่ง
พ่อหยิบมากกล่องหนึ่งแล้วเดินไปจ่ายเงิน พ่อล้วงธนบัตรพันเยนจาก
กระเป๋าทางเกงแล้วยื่นให้ ก่อนจะรับเหรียญร้อยเยนกลับมาสามเหรียญ
เงินแค่นั้นผมก็มีอยู่ในกระเป๋ากอมสินของผม

ที่แท้มันเป็นเรื่องที่ใครจะทำเมื่อไรก็ได้ โดยไม่ต้องฟังผู้ใหญ่หรือคนอื่น
ทั้งที่ผมอุตสาหะตื่นแต่นกับการก้าวเข้าสู่โลกที่ห่างไกลจากชีวิตประจำวัน
แต่ชุดอุปกรณ์นั้นกลับเป็นของถูกๆ ในร้านขายของหน้าโรงเรียนที่ไปเป็น
ประจำนี่เอง

ผมที่รู้สึกแข็งในตอนนั้น ยังไม่รู้ตัวว่าจากจุดนั้น ประตูสู่ออนาคตผม
ได้เปิดออก

ประตูที่บางทีอาจไม่ควรเปิดเลย...

ผมอยากกริบเปิดกล่องชุดสะสมแมลงทันทีที่ถึงบ้าน แต่พอลงจากรถ
พ่อก็ยังไม่ยอมเดินเข้าบ้าน

“รีบไปจับผีเสื้อกัน”

ผมตะลึงกับรอยยิ้มใส่ชื่อของพ่อ พ่อไม่ได้จะทำเฉพาะชั้นตอนสต๊าฟฟ์
เท่านั้น แต่จะช่วยจับผีเสื้อด้วยหรือไม่ ถ้าพูดถึงภาพจำของผมที่มีต่อพ่อ
ตั้งแต่ก่อนย้ายมาบ้านบนเขา ผมก็เห็นพ่อเอาแต่เก็บตัวอยู่ในสตูดิโอและ
ตั้งหน้าตั้งตาวาดรูปตลอดเวลา จนคิดว่าพ่อไม่สนใจลูกเลยสักนิด

ที่บ้านมีแค่สวิงกับกรงใส่แมลงอย่างละอันเท่านั้น แต่เราสองคน
ก็เดินลึกเข้าไปในภูเขาหลังบ้านด้วยกัน ถึงอย่างนั้นก็เถอะ พ่อก็ไม่ได้วิ่งเล่น
ไปมาแบบสนุกสนานพร้อมสวิงในมือ

“ทำเหมือนทุกทีที่ลูกเคยทำซี”

พ่อพูดแล้วถอยไปยืนหลบในร่มไม้ห่างออกไปไม่กี่เมตร ถ้าผมมัว
คิดว่าการจับผีเสื้อมีทั้งคนที่จับเก่งและไม่เก่ง ผมคงทำให้เหมือนปกติไม่ได้
แต่คนที่จับผีเสื้อคนเดียวเป็นประจำอย่างผมไม่เคยคิดอย่างนั้นเลย

ทันทีที่เห็นผีเสื้อ ผมก็สะบัดสวิงเบาๆ แค่อสองครั้งก็จับได้สามตัว

ผมเอาผีเสื้อที่จับได้ใส่กรงแล้วเดินไปหาพ่อ พ่อเขาเห็น พ่อก็
เบิกตาโต แล้วยิ้มออกมาในที่สุด

“ลูกนี่มันเขี่ยจับผีเสื้อชัดๆ เลย”

เคยมีอะไรทำให้ผมดีใจเท่านี้มาก่อนไหมนะ ผมมองลอดเข้าไปในกรง
แก้มเงิน แล้วพูดชื่อสายพันธุ์ผีเสื้อออกมา

“ผีเสื้อหางติ่งสองตัว แล้วอีก...”

“เขาเรียก ผีเสื้อสะพายฟ้า สมัยพ่อเป็นเด็ก แถวบ้านที่โตเกียวเคยมี
ผีเสื้อแบบนี้ ไม่นึกเลยว่าจะได้เห็นอีกครั้ง การเป็นคนละทางโลกมาหา
ธรรมชาติก็ไม่เลวเหมือนกันนะ เอาละ รีบไปสต๊าฟมันกันเถอะ”

ผมติดใจคำว่า *คนละทางโลก* แต่ก็ไม่อยากทำลายบรรยากาศสนุก
ตอนนี้

สตูดิโอของพ่อ นอกจากพ่อแล้วใครก็ห้ามเข้า ปกติผมได้รับอนุญาต
ให้แค่เคาะและแฉ้มประตูได้ไม่กี่เซนติเมตร เพื่อบอกพ่อว่า “ข้าวเย็น
พร้อมแล้วอะ” แต่ตอนนี้พ่อกลับพาผมเข้าไปเหมือนไม่เคยตั้งกฎเกณฑ์
อะไรมาก่อน

ที่มุมห้องมีโต๊ะเขียนหนังสือ พ่อให้ผมนั่งเก้าอี้ข้างโต๊ะนั้น ส่วนพ่อ
ดึงอะไรบางอย่างที่เหมือนลังไม้ออกมาแล้วนั่งบนนั้นแทน

ในที่สุดก็ได้เปิดกล่องชุดสะสมแมลงเสียที ผมตื่นตื่นเล็กน้อย แต่
ไม่ต่างจากตอนที่เปิดกล่องสีใหม่เท่าไรนัก วินาทีที่เปิดกล่อง ผมถึงกับ
กลั้นหายใจ

มีเข็มฉีดยาอยู่ในนั้น ไม่ใช่เข็มฉีดยาของเล่น แต่เป็นของจริงที่ดูเหมือน
เข็มฉีดยาที่ใช้ตอนผมรับการฉีดวัคซีนเกือบทุกอย่าง นอกจากนั้นยังมี
แว่นขยาย แหนบ เข็มหมุด แล้วอีก...

ขวดน้ำยาสีแดงและสีฟ้า ไม่มีฉลาก ในกล่องไม่มีคำอธิบาย ที่ฝาพิมพ์
มีข้อความสั้นๆ ที่แทบจะไม่เรียกว่าคำเตือน “โปรดใช้ด้วยความระมัดระวัง”

“ขวดสีแดงคือยาฆ่าแมลง ส่วนขวดสีฟ้าคือยาถอนเน่า”

พ่ออธิบายอยู่ข้างๆ ผม

“พ่อเคยใช้เหรอะอะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว สมัยก่อนมีชายที่ร้านขนมนะ”

ไม่ว่าจะเชื่อว่ามิชายในร้านใกล้ตัวยิ่งกว่าร้านเครื่องเขียนเสียอีก เด็กสมัยนี้ต้องถามผู้ใหญ่ถึงจะรู้จักใช้ แต่สมัยก่อนมันเป็นของเล่นที่เด็กเล่นเองได้ ผมอยากรู้เรื่องราวตอนที่พ่อใช้มันตอนเป็นเด็ก แต่ตอนนี้ผมสนใจสิ่งที่อยู่ตรงหน้ามากกว่า

ขวดสีแดงคือยาฆ่าแมลง พุดง่ายๆ ก็คือยาพิษ ใช้เข็มฉีดยาฉีดเข้าตัวผีเสื้อ ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นศาสตราจารย์ที่ทำงานในห้องครัวลับขึ้นมาทันที ถึงความจริงจะไม่ใช่ แต่เวลาย้อนนึกถึงวันนั้น จะเห็นภาพผมและพ่อในชุดเสื้อกาวณ์

ถึงพ่อบอกว่าจะทำให้ดูเป็นตัวอย่าง แต่ผมเสนอว่าขอเป็นคนแรกที่ได้ใช้อุปกรณ์ใหม่นี้ และให้พ่อทำไปพร้อมกัน

พ่อประกบปีกผีเสื้อหางติ่งเข้าด้วยกัน จับมันออกจากกรง แล้วใช้มืออีกข้าง... บีที่ท้องของมัน

“ฮะ”

ผมอยากลองฉีดยาพิษเร็วๆ เลยรู้สึกไม่เห็นด้วยที่พ่อบีที่ท้องมัน

“ยาพิษเจือจางกว่าเมื่อก่อน เพราะความเข้มงวดของพวกสมาคมผู้ปกครองและครูไงละ การทำให้มันใกล้ตายเสียก่อนน่าจะช่วยให้มันไปสบายมากกว่า อีกอย่าง ถ้าจะจับมาสต๊าฟล่ะก็ ไม่ต้องเอาใส่กรงหรอก แต่ให้บีที่ท้องทันที จากนั้นพับมันและห่อด้วยกระดาษห่อยา ปีกมันจะได้ไม่เสียหาย จะสต๊าฟที่ทั้งที่ก็ต้องทำโดยที่คงสภาพความสวยงามไว้ให้มากที่สุด ไม่งั้นก็สังหารมัน”

หลังจากที่พ่อพูด ผมก้มลงดูผีเสื้อในมือ รู้สึกว่าสปีดเสียความสดใสไป ไม่เหมือนตอนที่เพิ่งจับมาใหม่ๆ แคบีเบาๆ เอง ผมจับที่ท้องของมัน ก่อนจะหลับตาและออกแรงที่นิ้วด้วยความรวดเร็วในเวลาเดียวกัน โชคดีที่ไม่มีมือของเหลวหรือไส้เนไหลออกมา ผมถอนใจโล่งอก พ่อบอกว่าให้ทำให้

มันใกล้ตาย แต่ผีเสื้อของผมดูเหมือนตายแล้วเรียบร้อย ถึงอย่างนั้นผมก็ยังอยากชีดยาให้มันอยู่ดี

ผมปุกระดาศพิษซูลงบนโต๊ะ วางผีเสื้อลงเบามือ ก่อนจะเปิดฝาขวดสีแดงแล้วเสียบเข็มชีดยาลงไปในขวด ดึงลูกสูบขึ้นช้าๆ น้ำยาที่ถูกดูดขึ้นมาไม่ใช่สีแดงแต่โปร่งแสง

ผมใช้มือซ้ายหยิบผีเสื้อขึ้นมา *ตรงนี้แหละ* ผมขอคำยืนยันจากพ่อหลายครั้งขณะใช้มือขวาจับเข็มชีดยาแทงบริเวณอกผีเสื้อที่ถูกบีบท้องแล้ว ผมใจสั้น แต่ก็ชีดยาให้ผีเสื้อตัวที่พ่อบีบท้องด้วย

จากนั้น ผมเปิดฝาขวดสีฟ้า แล้วชีดยากันเนาให้ผีเสื้อทั้งสองตัว น้ำยาในขวดสีฟ้าก็โปร่งแสงเหมือนกัน มันเป็นน้ำยากันเนา แต่ไม่รู้ว่าทำไมพอชีดแล้วผมกลับจินตนาการว่า ผีเสื้ออาจจะฟื้นขึ้นมาก็ได้

พ่อหยิบผีเสื้อตัวหนึ่งที่ผ่านกระบวนการแล้วขึ้นมา ใช้กรรไกรที่อยู่ในมืออีกข้าง... ตัดลำตัวส่วนล่างของมันจนขาดร่วงลง

ผมตกใจจนลืมหายใจ ไม่มีกระหังเสียงร้อง ฮะ

“ฤทธิ์ของยากันเนามันไวใจไม่ได้ ดังนั้นถ้าตัดลำตัวที่มีส่วนประกอบของน้ำอยู่เยอะทั้ง ก็จะหมดปัญหาขึ้นราหรือว่าเน่าเปื่อยได้”

สรุปว่า การชีดยาเป็นเพียงการแสดงเท่านั้น น้ำยานั้นอาจแทบไม่ต่างอะไรจากน้ำเปล่าด้วยซ้ำ ไม่ต้องซื้อชุดสะสมแมลงก็สต๊าฟฟ์ได้ แต่พ่อคงอยากให้ผมได้สัมผัสความรู้สึกตื่นเต้นแบบเดียวกับที่พ่อเคยรู้สึกตอนเด็ก

ผมไม่คาดคิดเลยว่า แทนที่สิ่งนั้นจะเป็นเมล็ดพันธุ์แห่งความไม่เรียนรู้ ทว่ากลับกลายเป็นเมล็ดพันธุ์ของความหลงใหลในเรื่องวิปริต ไมสิ ไม่ใช่หรอก พ่อพยายามส่งมอบความปรารถนาที่เก็บซ่อนไว้ให้ผมต่างหาก

การใช้กรรไกรตัดนั้นไม่น่าลังเลเท่ากับการบีบด้วยมือ เพราะแรงดันจากลำตัวของผีเสื้อขณะถูกตัดไม่มากพอจะส่งผ่านกรรไกรมาถึงมือได้

พ่อวางแผ่นกระดานไม้สำหรับวาดภาพลงบนโต๊ะ แล้ววางผีเสื้อไว้

ที่มุมบนขวาเพื่อให้ผมทำงานบนไม้กระดานด้วยกันได้ ก่อนปักหมุดแมลง
ลงตรงกลางลำตัวที่ถูกต้องให้สั้น เพื่อตรึงมันไว้กับแผ่นไม้

พอกางปีกด้านหนึ่งออกและใช้กระดาษทิชชูชุบน้ำ ก็จัดทำด้วย
เข็มหมุด ก่อนจะตรึงให้แน่น และทำเช่นเดียวกันกับปีกอีกข้าง

“ถ้าไปร้านเครื่องเขียนในเมืองใหญ่ๆ จะมีฟิล์มสำหรับกดปีกด้วยนะ
แต่แค่ทิชชูก็พอแล้ว พ่อเคยลองใช้ทั้งกระดาษเซลโลเฟน ทั้งกระดาษบาง
ถ้าอากาศถ่ายเทไม่ดีจะขึ้นรา ก็เหมือนกับการทำดอกไม้แห้งนั่นละ”

ผมไม่เคยทำดอกไม้แห้งมาก่อน แต่ก็รู้สึกถึงความใกล้เคียงกันระหว่าง
ปีกผีเสื้อกับกลีบดอกไม้

“แค่นี้ก็เรียบร้อย ที่เหลือแควางไว้ในที่อากาศถ่ายเทสะดวกจนกว่า
จะแห้ง แล้วเอาไปติดโชว์ในกล่อง ไปปรึกษาแม่ แล้วขอแบ่งกล่องไม้บุผ้า
ด้านในที่ใช้เก็บจานมีลวดลายมาสักกล่องหนึ่ง อย่าบอกว่าเอาไว้ทำเป็น
กล่องเก็บแมลงสตัฟฟ์ละ ให้บอกว่าเอาไว้ทำการบ้านปิดเทอม บอกไปเลย
ว่าอยากได้รางวัลที่หนึ่ง”

ปรากฏว่าผมขอร้องแม่ไม่สำเร็จ

ผมใช้เข็มหมุดยึดผีเสื้อเหมือนที่พ่อทำแล้วกางปีกมันออก ตอนพ่อ
ทำดูเหมือนมันจะง่าย แต่ถ้ามือขยับคลาดไปจากที่ตั้งใจแค่ไม่กี่มิลลิเมตร
ก็อาจทำให้ปีกเสียหายหรือหลุดได้ นี่จึงเป็นขั้นตอนที่ต้องตั้งใจมาก

“เก่งนี่นา ปีกแต่ละข้างก็ทำมุดีด้วย”

พ่อชมผมเต็มปากเต็มคำ ผมได้ใจจึงจัดการผีเสื้อสะพายฟ้าที่เหลือ
ในกรงโดยไม่รอพ่อบอก ทั้งขั้นตอนการบีบท้อง ฉีดยา ตัดลำตัว แหวงหมุด
ผมไม่รู้สึกลังเลอีกแล้ว และขั้นตอนกางปีกก็ใช้เวลาแค่ครึ่งเดียวของครั้งแรก
เราวางแผ่นกระดานไม้ที่ยึดผีเสื้อสามตัวนั้นไว้บนโต๊ะ แล้วพ่อก็
ไปปิดม่านหน้าต่างที่อยู่ใกล้ กันไม่ให้ถูกแสงแดดโดยตรง ผมเริ่มลงมือเก็บ
ชุดสะสมแมลงในห้องที่มีตลงเล็กน้อย ปิดผาขวดให้แน่นแล้วเก็บใส่กล่อง

ใช้กระดาษทิชชูเช็ดเข็มฉีดยาจนถึงปลาย ปิดฝาครอบ แล้ววางลงกล่อง
ในตำแหน่งเดิม

ระหว่างเดินไปถึงชยะซึ่งอยู่อีกมุมห้อง ผมหยุดยืนหน้าภาพวาด
ที่ยังวาดไม่เสร็จ เป็นภาพเหมือนของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งอายุไล่เลี่ยกับแม่ เธอ
สวยสะอาดตาเหมือนดาราดาว ผมเผลอมองใบหน้านั้นอยู่นานทีเดียว และคง
ทำหน้าตาเหม่อลอยเกินไป พ่อจึงเดินมายืนข้างผมปลางหัวเราะ

“สวยใช่ใหม่มละ เป็นเพื่อนร่วมชั้นสมัยพ่อเรียนอยู่มหาวิทยาลัยศิลปะ
นะ เรียนวิชาเอกสาขาภาพสีน้ำมันเหมือนกัน”

พ่อได้ยินผมก็รู้สึกทันทีว่า พ่อคงเคยชอบผู้หญิงคนนี้นมาก่อน

“ทำไมพ่อถึงวาดรูปเขาล่ะละ”

ผมถามเข้าหยา่เล็กน้อย ฟันธงไปแล้วว่าพ่อคงวาดเพราะนี่ถึง
รักแรก มีนาล่ะ ถึงได้ห้ามใครเข้ามาในสตูดิโอ

“เธอขอให้พ่อวาดให้นะสิ เราไม่ได้ติดต่อกันเลยตั้งแต่เรียนจบ รวาวๆ
สิบห้าปีได้ เธอตรวจเจอโรคร้าย ก็เลยอยากเก็บภาพตัวเองในตอนนีไว้
เธอเองก็เป็นจิตรกรเหมือนกัน แต่ไม่ได้วาดภาพคน”

อย่างนี้เอง แต่ผมก็คิดว่าถ้าจุดประสงค์เป็นแบบนี้ ภาพถ่ายน่าจะ
เก็บภาพได้คมชัดกว่าภาพวาดเสียอีก ความคิดแบบเด็กๆ ของผมถูกพ่อ
อ่านออกโดยไม่ต้องพูดอะไรเลย

พ่อเดินกลับไปโต๊ะที่เราทำแมลงสตัฟฟ์ก่อนหน้านั้น แล้วเปิดลิ้นชัก
หยิบรูปถ่ายใบหนึ่งออกมา ก่อนจะกลับมา และยื่นให้ผมดูโดยไม่พูดอะไร
ในรูปถ่ายคือใบหน้าของผู้หญิงคนเดียวกับที่อยู่ในภาพวาด แต่สีแก้มไม่ใช่
สีชมพูกุหลาบแบบในภาพวาด และรอยยิ้มก็ดูฝืน

“ถ้าเราสตัฟฟ์มนุษย์เอาไว้ในช่วงเวลาที่สวยที่สุดได้ก็คงดีไม่น้อยเลย”

ผมหันไปมองพ่ออย่างไม่แน่ใจว่าพูดไปหรือเปล่า แต่พ่อยังคงมอง
ไปที่ภาพวาดนั้น

มนุษย์ศัพท์-

ผมเห็นภาพตัวเองถูกกระทำอย่างเดียวกันกับที่ผมเพิ่งทำกับผีเสื้อ
ลอยขึ้นมาในความคิด และคนที่ลงมือทำก็คือพ่อ

ในห้องที่พ่อใช้วาดภาพเพื่อนสาวคนสวยนั้น มีเตียงตรวจโรคเก่าๆ
วางอยู่ (คล้ายกับที่อยู่ในคลินิกส่วนตัวของหมอแก่ๆ ที่เซ็งเซา เตี้ยงั้นทำ
ด้วยไม้ หุ้มหนังเทียมสีเขียวเข้ม ตกกด้วยหมุดทองเหลืองเป็นคราบหมอง
ที่ปลายเตียงมีฟองน้ำสีส้มไหล่ออกมาจากรอยปริที่เหมือนรอยเล็บข่วน) มี
ผมโดนชิงพืดในสภาพเปลือยอยู่บนเตียง

ผมถูกสองมือกดหน้าอกไว้ แล้วถูกฉีดยาเข้าที่แขนซ้าย... ตำแหน่ง
ที่ฉีดต่างจากของผีเสื้อ คงเพราะมีประสบการณ์เคยฉีดยาที่โรงพยาบาล
ทำให้ความทรงจำของความเจ็บปวดทะลุผ่านตัวกรองจินตนาการออกมา
จนรู้สึกได้

ประสบการณ์จริงย่อมอยู่เหนือจินตนาการ

เวลานึกถึงรสชาติของสเต็กชั้นเลิศ คนส่วนใหญ่มักขยายจินตนาการ
จากรสชาติของเนื้อที่เคยกินมาก่อน แต่ถึงจะทำแบบนี้สักร้อยครั้ง ก็ไม่มี
ทางรู้รสชาติที่แท้จริงได้จนกว่าจะได้ลองกินจริงๆ

ในจินตนาการของผม หลังจากถูกฉีดยาไปแล้วผมก็ยังคงมีสติและ
ลืมตาอยู่ กำลังมองดูร่างของตัวเองจากมุมสูงราวกับผีเสื้อที่บินวนอยู่
ในห้อง แต่ทันทีที่เห็นของที่พ่อยุบขึ้นมา ผมก็ผวา แล้วมูมมองก็เปลี่ยนไป
เหมือนถูกดูดเข้าไปในร่างที่นอนอยู่

มันไม่ใช่กรรไกร แต่เป็นขวาน บ้านที่อยู่ลึกเข้าไปในกลางเขาหลังนี้
ไม่ใช่บ้านที่พ่อสร้างเอง แต่เป็นบ้านพักตากอากาศที่ซื้อต่อมาจาก
ชาวต่างชาติ ในห้องนั่งเล่นกว้างขวางมีเตาผิงจริงอยู่ แม้จะไม่ค่อยได้ใช้
แต่เมื่อถึงคริสต์มาสที่ครอบครัวเพื่อนแม่มาเยี่ยม แม่จะจัดงานสวยมีลวดลาย
ไว้บนชั้นวางของเหนือเตาผิงและจุดไฟในเตา

ขวานสำหรับผ่าฟันปลอมนั้นมันไม่ได้อยู่ในโรงเก็บของ แต่จะวางนอนในเตาผิงในวันที่ไม่ได้ก่อไฟ

สำหรับผม มันไม่ใช่อาวุธร้ายแรงอะไร แต่เป็นเหมือนของตกแต่งบ้านที่มีต้นกำเนิดจากต่างประเทศ และพอกำลังจะใช้มันจามลงมาที่ตัวผมเดี๋ยวนี้แล้ว

ไม่ใช่แค่ในจินตนาการ ผมถึงกับหลับตาปี๋จริงๆ และลืมตาขึ้นอีกครั้งเมื่อภาพในหัวหายไปเพราะได้ยินเสียงพ่อ

“...แต่ทำอย่างนั้นไม่ได้ พ่อเลยกลายเป็นจิตกรรไรง่ละ แกรมพวกนักข่าวเลวๆ ยังเอาแต่กระจายข่าวเสียๆ หายๆ อี๊ก”

พ่อพูดแล้วหันมายิ้มขมขื่นให้ผม

เพราะว่าสตัฟฟ์ไม่ได้ก็เลยวาดภาพขึ้นมาแทน นั่นคือตอนที่ผมรู้สึกว่่าสิ่งที่แตกต่างกันสุดขั้วสองสิ่งนี้ได้มาบรรจบกัน

วันรุ่งขึ้นและวันถัดๆ มา ผมก็ออกไปจับผีเสื้อมาสตัฟฟ์อย่างเคย

ไม่ว่าจะเป็นผีเสื้อรักแร้ขาว ผีเสื้อหางติ่ง ผีเสื้อไม้ก้อสีฟ้า ผีเสื้อแพนซีฟ้า หรือแม้แต่ผีเสื้อขาวที่หาได้ยากก็ถูกจับด้วยสวิงของผม ตอนแรกผมจับผีเสื้อทุกตัวมาสตัฟฟ์ แต่พอความตื่นเต้นเริ่มลดลง ผมเลยปล่อยผีเสื้อพันธุ้ที่เคยสตัฟฟ์ไว้แล้วไปทันที

เพื่อให้เป็นรายงานการวิจัยอิสระช่วงปิดเทอมฤดูร้อน ผมจึงไม่ได้ทำแค่เพียงสตัฟฟ์ แต่ยังตัดสินใจศึกษาวิถีชีวิตของผีเสื้อเพิ่มเติมด้วย ผมอยากเขียนรายงานเรื่องที่เพื่อนรุ่นเดียวกันไม่รู้ ถ้าค้นคว้าจากหนังสือในห้องสมุดโรงเรียนก็อาจมีคนอ่านแล้วก็ได้ ผมจึงขอให้แม่พาไปห้องสมุดในเมือง ผมนึกถึงคำแนะนำของพ่อที่บอกว่า ให้อ้างว่าจะไปหาหนังสือเพื่อมาเขียนรายงาน

ถึงแม่จะไม่บ่นเรื่องการสตัฟฟ์ผีเสื้อ แต่ผมเดาได้ว่าแม่ไม่ได้ชอบใจนัก

หลักฐานคือ ตอนที่ผมขอล่องใส่งานขณะอยู่บนรถ แม่ก็ปฏิเสธทันที

“นั่นเป็นงานที่ใช้เฉพาะช่วงคริสต์มาสนะ ทุกปีต้องเก็บในกล่อง จะเอาไปใส่ผีเสื้อได้อย่างไร แค่นี้ก็เสียใช้กล่องสนุกก็พอแล้วมั้ง”

ผมไม่ได้พูดเลยว่าเอาไปใช้กับงานสตัฟฟ์ แต่ถ้าแม่พูดขนาดนี้ ถึงจะโกหกกว่าใช้ทำการบ้านอย่างอื่นก็คงไม่ได้ผล ผมเลยตัดใจเรื่องกล่องไม่ไป

ขณะที่เปิดดูหนังสือการวิจัยอิสระสำหรับเด็กในห้องสมุด ในหนังสือเขียนว่า ให้นำสำลีในกล่อง วางสัตว์สตัฟฟ์ลงไปแล้วปิดทับด้วยกระดาษเซลโลเฟน ผมคิดว่าแค่กระดาษเซลโลเฟนน่าจะขอมแม้อะไรระหว่างกลับบ้านได้ แต่ผมก็ไม่ได้ขอ

ตอนกลางคืน ผมวิ่งตามพ่อที่กำลังจะเข้าไปในสตูดิโอ และก้มหัวขอร้องพ้ออย่างเกรงใจว่า อยากได้ผ้าใบสำหรับวาดรูปสีน้ำสักรัน

การทำงานสตัฟฟ์ด้วยกันทำให้ระยะห่างของผมกับพ่อลดลงมาก และการคุยเรื่องนอกเหนือจากนั้นก็ไม่ได้ทำให้ผมเครียดอีกต่อไป แต่เมื่อพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับภพवाद ผมก็ยังเครียดจนเหงื่อท่วมอยู่ดี ผมไม่กล้าสบตาพ่อ จึงก้มมองปลายเท้าตัวเองพลางคิดไปว่า

แค่ภพवादของลูกนะ ถึงจะเอาไปส่งเป็นการบ้านปิดเทอม แต่ใช้แค่กระดาษวาดภาพก็น่าจะพอ แทนที่จะรอให้พ่อพูดเอื้อมระอาแบบนั้น ผมน่าจะบอกว่าเอาไปใช้ทำงานสตัฟฟ์ มันไม่ใช่การโกหก แต่แค่ไม่มั่นใจว่าจะขอได้สำเร็จไหม ผมเริ่มคิดว่า กระดาษหลังกล่องสนุกเป็นสีขาวและไม่มีลาย หรือจะลองใช้แค่นั้นแทนดี แต่ว่า...

“มืออยู่นิ่งหนึ่งพอดีเลย”

พ่อเข้าไปในสตูดิโอแล้วหยิบผ้าใบเบอร์หกออกมาให้ ผมรับมันด้วยสองมือ ประคองประคอง รวากับรับใบประกาศนียบัตร

“จะวาดที่นี้เลยไหม”

พ่อถามโดยที่ผมยังไม่ทันได้พูดขอบคุณ ผมรีบส่ายหน้า พ่อเองก็ไม่ได้เข้าชื้ออะไรอีก ไม่ได้ถามว่าจะวาดรูปอะไร ไม่ได้บอกให้เอามาให้ดูเมื่อวาดเสร็จหรือ ตั้งใจวาดนะ ถ้าพ่อพูดอะไรแบบนั้น ผมคงเปลี่ยนแผนไปวาดอะไรที่มั่นใจว่าจะวาดได้แน่

ผมไม่ได้ลงมือใช้สิ่งที่เกินตัวสำหรับเด็กประถมที่ผมได้รับมานั้นทันที ผมอ่านหนังสือที่ยืมมาจากห้องสมุดเข้าไปเข้ามา จดบันทึกส่วนสำคัญ และพยายามสร้างภาพของผลงานที่เสร็จสมบูรณ์ขึ้นในหัวให้ได้ก่อนจะเริ่มลงมือ ผมตั้งหน้าตั้งตาวาดรูปบนผืนผ้าใบเป็นเวลาสามวันเต็มจนเสร็จ โดยไม่ออกไปจับผีเสื้อเลย

แม้รู้ว่าผมกำลังวาดภาพอยู่ เลยถามว่าวาดรูปอะไร ผมเลยตอบว่าเป็นภาพพุดดอกไม้ที่ทอดไปยังภูเขาหลังบ้าน แม่จึงถอนใจอย่างโล่งอก แล้วบอกว่า ไว้แม่จะรอดูนะ

แต่พอเห็นภาพที่เสร็จแล้ว แม่กลับขมวดคิ้ว

“นี่ดอกอะไรหรอ?”

“ดอกแดนดิไลอันไงอะ?”

“ใช้สีแปลกดีนะ ดอกไม้ที่เหมือนดอกโคลเวอร์ขาวนี้ด้วย สงสัยพ่อสอนมาใช้หรือเปล่าอะ?”

ขณะที่แม่พูด พ่อก็เข้ามาในห้องนั่งเล่นแล้วพูดว่า ไหนดูสิ พร้อมกับมองที่ผืนผ้าใบบนโต๊ะ พ่อจ้องภาพนั้นแล้วเอียงคอ ก่อนจะหันไปสบตากับแม่ ทั้งคู่มีสีหน้าไม่สบายใจเหมือนกำลังคิดว่า ควรจะพาผมไปหาหมอดีใหม่

“ในสายตาของลูก... เห็นเป็นแบบนี้หรือ?”

“เปล่าอะ?”

ผมตอบคำถามที่พ่อใช้คำพูดอย่างระมัดระวังนั้นทันทีอย่างไม่รีรอ อาจจะผลอยิ้มออกไปด้วย เพราะภูมิใจที่พ่อเองก็ยังไม่รู้เรื่องนี้

ดอกแดนดิไลอันในภาพ กลางดอกเป็นสีชมพูเข้มและขอบด้านนอก เป็นสีขาว ส่วนดอกโคลเวอร์ขาวทั้งดอกเป็นสีแดง

“ดอกแดนดิไลอันที่ผมเห็นก็เป็นสีเหลืองล้วน ส่วนดอกโคลเวอร์ขาว ก็เป็นสีขาว แต่สำหรับผีเสื้อ มันน่าจะเห็นแบบนี้ซะ ผมอ่านมาจากหนังสือ ไม่แน่ใจหรอกว่าวาดถูกไหม เขาบอกว่าผีเสื้อมองเห็นรังสีอัลตราไวโอเล็ต ที่ตามนุษย์มองไม่เห็น ดังนั้นนี่ไม่ใช่การบ้านวาดรูปธรรมดา แต่เป็นรายงาน การวิจัยอิสระของปิดเทอมฤดูร้อน ผมเลยจะเขียนสิ่งที่ค้นคว้าลงบนกระดาษ อีกแผ่นส่งครูด้วย”

พอกับแม่จึงผมด้วยสีหน้าตกตะลึง

“เยี่ยมไปเลย โตขึ้นลูกอาจจะเป็นนักวิชาการก็ได้นะเนี่ย”

คนที่ชมก่อนคือแม่ ส่วนพ่อก็พูดต่อว่า นั่นสินะ แต่เสียงของพ่อฟังดู ล่องลอยซอบกล อาจเพราะอย่างนี้ ผมถึงได้อยากเป็นนักวิชาการขึ้นมากระมัง แต่ภาพวาดนั้นก็ยังไม่เสร็จสมบูรณ์

ผมค่อยๆ แกะกระดาษที่ขรุขระที่ถูกต้องไว้ด้วยหมุดลงแผ่นกระดาษไม้ ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือในสตูดิโอออก แล้วผมก็เห็นผีเสื้อ เหล่าผีเสื้อ ที่ปีกของมันยังคงสีส้มและความเงางามแทบไม่ต่างจากตอนมีชีวิตนั้น ดูราวกับจะโบยบินได้ทุกเมื่อ จนผมพลอร้อง อ๊ะ ออกมาเมื่อเห็นว่าหน้าต่าง เปิดอยู่

แต่แน่นอนว่าผีเสื้อเหล่านี้ไม่มีทางบินได้

“ออกมาสวยทีเดียวนะเนี่ย”

พ่อยื่นหน้าเข้ามาดูด้วยท่าทางพึงพอใจ

“ลูกคุยกับแม่เรื่องกล่องไม้หรือยัง”

ผมเฉลยลูกเล่นของภาพให้ฟังแล้ว แต่ดูเหมือนพ่อจะยังไม่พอใจ ผมจึงส่ายหน้า แล้ววางภาพวาดของตัวเองที่นำติดตัวมาในสตูดิโอลงข้าง แผ่นกระดาษ

ผมจับเข็มหมุดที่ปักอยู่กลางอกของผีเสื้อหางติ่งตัวแรกที่สตัฟฟ์แล้วค่อยๆ ดึงมันขึ้นจากแผ่นกระดาษ ถึงจะไม่เคยสังเกตเห็นว่าน้ำหนักตัวของผีเสื้อเป็นอย่างไร แต่รู้สึกว่ามันยิ่งเบากว่าตอนที่ชีวิตอยู่เสียอีก

ผมกลัวว่าปีกของผีเสื้อจะหลุดออกไปตามลมที่พัดเข้ามาทางหน้าต่าง จึงยกมืออีกข้างขึ้นมาป้องลม และเคลื่อนย้ายผีเสื้อในแนวขนานกับโต๊ะโดยไม่ยกมันขึ้นสูงนัก

ผมวางมันลงบนภาพดอกแดนดิไลอันที่อยู่หน้าตู้ของภาพ แล้วกดเข็มหมุดด้วยปลายนิ้ว

ผมวาดภาพนี้ขึ้นมาเพื่อเป็นฉากหลังให้ผีเสื้อสตัฟฟ์

หลังจากที่ได้ข้อมูลจากห้องสมุดว่า การมองเห็นของดวงตามนุษย์กับตาของผีเสื้อนั้นแตกต่างกัน ผมก็ลองจินตนาการถึงโลกที่ผีเสื้อมองเห็นแล้วคิดว่าถ้าเอาผีเสื้อประดับลงไปด้วยคงน่าสนใจดี

ผมตริึงผีเสื้อไว้ เหยยหน้าขึ้น แล้วกลืนน้ำลาย

นี่คือผีเสื้อตัวเดียวกับที่ผมเห็นบินอยู่หลังภูเขาจริงหรือ

ผมเคยมีภาพจำของผีเสื้อที่เกาะแล้วดูดกินน้ำหวานจากดอกไม้สีขาว สีเหลืองที่ขึ้นอยู่ตามทุ่งหญ้าและภูเขาว่าสวยงามน่ารัก พวกมันดูดกินน้ำหวานแสนอร่อย

แต่ผีเสื้อที่อยู่บนดอกแดนดิไลอันสีสดสองสีนี้ กลับให้ความรู้สึกที่เด็กหาคำพูดมาอธิบายไม่ได้ ถ้าให้เขียนทับความทรงจำใหม่อีกครั้ง คำว่า *เย้ายวน* น่าจะเป็นคำที่ใกล้เคียงที่สุด

เหมือนกับได้จับเหล่าพิษเนิบช้า พิษนั้นไม่ได้ทำให้ตัวตาย แต่จะฆ่าผู้ที่ถูกประทับจุมพิตลงไป... ความรู้สึกที่เคยแล่นผ่านกลางลำตัวของผมเหมือนกระแสไฟฟ้าในตอนนั้น ตอนนี้อธิบายเป็นคำพูดได้แล้ว

มันคือ ความอึดอึดใจ

ผมตริึงผีเสื้อหกตัวที่ต่างสายพันธุ์กันไว้บนภาพวาด ที่จริงผมมีผีเสื้อ

สตัฟฟ์เก็บไว้มากกว่านี้เป็นเท่าตัว แต่เมื่อคำนึงถึงความกลมกลืนกับภาพแล้ว ก็รู้สึกว่ามันคือจำนวนที่เหมาะสมที่สุด

ผีเสื้อที่เสียงเป็นระเบียบอยู่บนแผ่นกระดาษ กับผีเสื้อที่เหมือนถูกดึงดูดเข้าหาดอกไม้ที่มีสีสันดูคล้ายเหมือนยาพิษ

เหตุเพราะผมเรียนอยู่โรงเรียนประถมในชนบท และได้สัมผัสกับการ์ตูนหรือรายการโทรทัศน์เฉพาะที่แม่อนุญาตเท่านั้น จึงไม่เคยรู้สึกสนใจเด็กเกเรหรือเด็กที่หนีออกจากบ้านเป็นพิเศษ แต่ถึงอย่างนั้น ผีเสื้อที่อยู่ในภาพก็เหมือนเด็กที่แอบหนีจากห้องเรียน แล้วหลงเข้าไปในโลกของผู้ใหญ่ที่เด็กก้าวเข้าไปไม่ถึง

แต่แล้วเมื่อสายลมจากหน้าต่างพัดมาปะทะแก้ม ผมก็รู้สึกถึงบางอย่าง จะว่าเข้าไปในที่ต้องห้ามอะไรก็ไม่ใช่ เพราะที่นั่นคือภูเขาลังบ้านที่ผีเสื้อเคยอาศัยอยู่มิใช่หรือ แล้วทันใดนั้น ภาพทิวทัศน์รอบบ้านในหัวผมก็ถูกแทนที่ด้วยกรมองเห็นสีของผีเสื้อ ทันทีที่ก้าวเท้าเข้าไปแม้เพียงก้าวเดียวกลิ่นหอมหวานก็เข้ามาห่อหุ้มรอบตัว ประสาทสัมผัสทุกส่วนจะรับรู้ได้แต่ความสุข เป็นความรู้สึกเคลิบเคลิ้ม รวากับอยู่ในยูโทเปียเลยทีเดียว

อาณาจักรผีเสื้อที่แท้จริง-

พ่อยื่นเท้าเอวมองภาพวาดที่เสร็จสมบูรณ์ ซึ่งมีผีเสื้อจริงถูกตรึงไว้ ผมรู้สึกได้ว่าพ่ออาจจะชม จึงใจเต้นรัวเผื่อรอคำชม แต่ไม่เป็นไปตามความคาดหวัง

“อย่างนี้ต้องสั่งกรอบรูปจากร้านคิยูซันโดแล้วละ”

พูดจบพ่อก็เดินออกจากสตูดิโอไป ร้านคิยูซันโดเป็นร้านกรอบรูปเก่าแก่ที่ทำกรอบให้กับรูปของพ่อทั้งหมด เคยได้ยินว่า จิตรกรชื่อดังจากต่างประเทศก็ยังมาสั่งทำกรอบรูปที่นี่ด้วย

ตอนนั้นผมเข้าใจว่ามันคือคำชมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจากพ่อ แต่ในตอนนั้นผมอยากได้คำชมที่ตรงไปตรงมามากกว่า และยังไม่เข้าใจเลยว่ากรอบรูปนั้น

มีคุณค่าขนาดไหน

ตรงกันข้าม ผมกลับรู้สึกว่ ถ้าเอาไปใส่กรอบรูปก็คงจะอายุเวลาเอาไป
โรงเรียน ที่โรงเรียนมีภาพที่ชนะรางวัลอะไรสักอย่างถูกใส่กรอบ (แถมเป็นแค่
กรอบธรรมดา) แล้วนำไปแขวนโชว์ที่ทางเข้าตึกหรือตามทางเดินก็จริง
แต่ไม่มีเด็กคนไหนเอาภาพที่ใส่กรอบตั้งแต่แรกไปส่งครูเลยแม้แต่คนเดียว

แค่วาดภาพบนผ้าใบก็อาจทำให้คนอื่นคิดว่าผมอาศัยบารมีพ่อ
ซึ่งเป็นจิตรกรแล้ว

ผมเลยคิดว่า จะบอกพ่อเป็นนัยอย่างไรดีว่าไม่อยากได้กรอบรูป ทางที่ดี
ที่สุดคือให้แม่ปราบว่า กรอบรูปมันออกจะเกินไปหน่อยนะ แต่แม่คงไม่รู้ว่
พ่อสั่งกรอบรูปให้ผมแล้ว หรือผมจะบอกแม่โดยแกล้งพูดแบบใส่อ้อตอน
กินข้าวว่า พ่อบอกว่าจะซื้อกรอบรูปให้ผมด้วยละอะ ดีไหมนะ

แต่ผมก็ไม่ได้ทำตามแผนที่ไม่เข้าทำนั้น

เพราะตั้งแต่นั้น พ่อใช้เวลาเกือบทั้งวันอยู่ในสตูดิโอ หลังจากได้ข่าวว่
เพื่อนร่วมชั้นสมัยเรียนมหาวิทยาลัยศิลปะที่ขอให้วาดภาพเหมือนในนั้น
อาการทรุดลง

สาวสวยคนนั้นกำลังจะตายแล้วหรือ ผมคิดเรื่องนั้นอย่างเหม่อลอย
ขณะอยู่ภูเขาลังบ้าน แล้วเผลอคิดภาพร่างไว้วิญญาณของหญิงสาวคนนั้น
นอนอยู่ในทุ่งดอกไม้โดยไม่รู้ตัว

ร่างเปลือยขาวซีดที่ถูกหั่นเหลือเพียงท่อนบน ถูกตอกตรึงกับพื้นดิน
ด้วยเหล็กตอกสี่เงินวาววับปักอยู่กลางอก แขนทั้งสองแผ่ออกดูอ่อนช้อย
ราวกับปีก ดอกไม้ที่ล้อมรอบนั้นเป็นสีส้มซึ่งมองผ่านดวงตาของผีเสื้อ ได้ผิว
ซีดเผือดมีกระแสเลือดไหลเวียน ชับแน่นความงามของเธอให้ยิ่งโดดเด่น
ดูมีชีวิตชีวาขึ้น

แต่ไม่ว่าซากศพนั้นจะถูกแต่งแต้มด้วยสีจากการมองเห็นของผีเสื้อ
ให้ดูเป็นศิลปะอย่างไร แต่สีส้มของดอกไม้ฤดูร้อนในสายตามนุษย์ คือสีเหลือง

และสี่ขาอันสดชื่นและบริสุทธิ์

สีนั้นไม่เหมาะกับเธอ สิ่งที่ทำให้ผมซึ่งรู้จักเธอจากภาพถ่ายเพียงใบเดียว รู้สึกอย่างนั้น อาจเป็นอิทธิพลจากภาพเหมือนที่พ่อวาด สาวสวยคนนั้น สวมชุดกระโปรงสีขาวในภาพถ่าย แต่ในภาพวาดเธอสวมชุดกระโปรงสีแดง กุหลาบ

ถ้าเช่นนั้น ศพของเธอก็ควรประดับด้วยดอกกุหลาบแดงเข้มที่ดูราวกับ มีพิษในสายตามนุษย์ หรือดอกคามิเลียที่กำลังจะร่วงจากกิ่งอย่างนั้นหรือนั้นก็ยังไม่ใช่คำตอบเหมือนกัน

การเห็นดอกแดนดิไลอันที่เคยรู้สึกว่ารวิสุทธ์และน่ารัก กลับมีสีสัน ไม่คาดคิด สร้างความรู้สึกผิดเหมือนเห็นสิ่งต้องห้ามเสียแล้ว

จะปรับปรุงสายพันธุ์ของมัน หรือใช้ดอกไม้ประดิษฐ์แทนอย่างนั้นหรือ ถ้าเช่นนั้นให้ภาพวาดก็น่าจะเพียงพอแล้ว ส่วนศพก็...

ทุกอย่าง แค่วาดภาพออกมาก็พอ

ผมสะบัดหัวเหมือนพยายามไล่ความคิดล่อแหลมที่รบกวนใจออกไป แล้วหรีตามองพระอาทิตย์ที่อยู่เหนือหัว

ผมมองไม่เห็นรังสีอัลตราไวโอเลตอะไรนั่นหรอก

โดยปกติพ่อจะรอให้ภาพวาดเสร็จก่อนถึงจะจัดการเรื่องกรอบรูป แต่คราวนี้คนจากร้านคิยูซันโดมาที่บ้านโดยไม่รอให้ภาพวาดเสร็จ

ผมไม่รู้ความคืบหน้าของภาพวาด แต่คงใกล้จะเสร็จแล้ว

“น่าเสียดายนะครับ ที่จะมอบให้เจ้าของภาพโดยไม่ได้นำไปแสดงที่ไหนเลย”

ชายที่อายุน่าจะรุ่นเดียวกับพ่อพูดก่อนจะออกจากสตูดิโอไป พ่อเห็นผมเดินมาบอกว่า แม่เตรียมน้ำชาเอาไว้ในห้องนั่งเล่น เขาก็ยิ้มให้

“ดูเห็นภาพวาดฝีมือเธอแล้ว จินตนาการยอดเยี่ยมเลยนะ ลุงจะทำกรอบสวยๆ ให้ คอยดูล่ะ”

อะไรกัน พ่อยังจำได้อยู่หรือนี่ว่าจะสั่งกรอบรูปให้ผม แถมยังไม่ใช้กรอบที่ทำสำเร็จแล้ว แต่เป็นกรอบที่ทำขึ้นเพื่อผลงานชิ้นนั้นโดยเฉพาะ

คืนนั้น ผมขอล่องเปล่าที่เคยใส่ผ้าขนหนูกับผ้าสำลีสำหรับทำงานฝีมือจากแม่ กล่องนั้นมีช่องกรูแผ่นเซลโลเฟนใส เหมาะใช้เป็นกล่องใส่งานสตัฟฟ์ที่สุด

สิ้นปีเดือนมกราคมแล้ว โชคดีที่กรอบรูปยังไม่เสร็จ พ่อแม่จึงไม่ได้ทำอะไรที่ผมจะส่งผีเสื้อสตัฟฟ์ในกล่องใส่ผ้าขนหนูแทน

“อาจจะไม่ได้รางวัลที่หนึ่งก็ได้นะ”

แม่พูดระหว่างขับรถไปส่งผมที่โรงเรียนเพราะมีสัมภาระเยอะ สีหน้าแม่ไม่ได้ดูผิดหวังเลย ตรงกันข้ามกลับดูโล่งใจด้วยซ้ำ ความรู้สึกนี้อาจเป็นสิ่งที่เติมแต่งขึ้นเองในความทรงจำหลังจากที่ผมรู้ความจริงแล้วก็ก็เป็นได้

โรงเรียนประถมของผมไม่จัดอันดับคะแนนของการบ้านช่วงปิดเทอมฤดูร้อนอยู่แล้ว

ในห้องเรียนมีนักเรียนประมาณห้าคนที่ทำเรื่องแมลง แต่เมื่อจัดแสดงผลงานไว้ด้านหลังห้อง สิ่งที่ตั้งดูความสนใจจากเด็กๆ ได้มากที่สุดคือผลงานที่จับแมลงหลากหลายชนิดมาเรียงไว้ ทั้งด้วงเรด ด้วงคีม และแมลงทับ

แต่คนที่ได้รับคำชมจากครูประจำชั้นมากที่สุดในหมู่ผู้ทำเรื่องแมลงก็คือผม เพราะมีผมเพียงคนเดียวที่มีข้อมูลสรุปลักษณะเด่นของแมลงแต่ละชนิด

“ไม่ใช่จับมาแล้วฆ่ามันอย่างเดียว ต้องศึกษาค้นคว้าให้ตีแบบชิโรคุงด้วยนะ”

ครูพูดแบบนี้ต่อหน้านักเรียนทุกคน และผมก็ได้รับเสียงปรบมือจากเพื่อนทั้งห้อง ผมคิดว่านั่นอาจเป็นจุดเริ่มต้นที่เชื่อมโยงไปสู่เส้นทางชีวิตของผมหลังจากนั้น แต่ในความเป็นจริง เนื้อหาที่ผมสรุปทั้งหมดก็ล้วนแต่ลอกมาจากหนังสือ เป็นสิ่งที่หาได้โดยไม่ต้องฆ่าผีเสื้อเลยด้วยซ้ำ

แต่นั้นเป็นเพียงการมองผลที่ตามมา เพราะถ้าไม่สตัฟฟ์มัน ความสนใจ
ที่ผมมีต่อผีเสื้อก็คงไม่ลึกซึ้งถึงขั้นอุทิศตัวให้มันในอนาคตแน่

รวมทั้งความพยายามเชื่อมโยงระหว่างผีเสื้อกับภาพวาดด้วย

เมื่ออุณหภูมิช่วงเช้าและเย็นเริ่มลดต่ำ ดอกไม้สีม่วงอ่อนและสีชมพู
เริ่มดูเด่นขึ้นในทุกดอกไม้ที่ทอดไปยังเชิงเขาหลังบ้าน ก็เป็นเวลาที่เราจะมา
มาถึง

อิจิโนเซะ ซาวาโกะ หญิงสาวผู้ขอให้พ่อวาดภาพเหมือนของเธอ สามี
ชื่อ คิมิฮิโกะ และลูกสาวที่ชื่อ รุมิจัง พวกเขาสามคน

สัปดาห์ก่อนหน้านั้น คนจากร้านกรอรูปคิยูซันโดมาพร้อมกล่อง
ใบใหญ่ ทำให้รู้ว่าภาพวาดเสร็จแล้ว และกรอรูปก็เช่นกัน แต่พ่อก็ยังห้าม
ไม่ให้ผมเข้าไปในสตูดิโอ จึงไม่รู้ว่าภาพที่เสร็จสมบูรณ์เป็นอย่างไรก่อนที่
ครอบครัวอิจิโนเซะจะมา

แต่ผมได้รับอนุญาตให้เข้าไปในสตูดิโอพร้อมพวกเขา

คุณคิมิฮิโกะเซ็นรถเข็นผู้ป่วยของคุณซาวาโกะไปหยุดตรงหน้าภาพ
วาด รุมิจังยืนอยู่ข้างๆ ส่วนผมกับแม่ยืนขนานอยู่สองข้างของพวกเขา จาก
นั้นพ่อก็ดึงผ้าขาวที่คลุมภาพไว้ออกอย่างช้าๆ

โ้ย เสียงคุณคิมิฮิโกะหายใจสะดุดดังพอที่ทุกคนจะได้ยิน *งดงามมาก*
เขาถอนใจพร้อมรำพึงเบาๆ เขาเป็นคนร่างใหญ่ที่ดูตรงข้ามกับคำว่า
ละเอียดอ่อน อย่างสิ้นเชิง ถึงภายนอกจะไม่มีอะไรที่เหมือนกันเลย แต่ผม
รู้สึกว่าเขาให้ความรู้สึกบางอย่างคล้ายแม่ของผม

นั่นคือความเป็นคนหนักแน่น ที่คอยสนับสนุนศิลปินซึ่งใช้ชีวิตในความ
ล่องลอย ดวงตาคู่นั้นมีน้ำตาพร่างพรูลงมาราวกับน้ำตก

ผมจินตนาการเหตุผลของน้ำตานั้น แม้ไม่บอกก็รู้ว่าคุณซาวาโกะซึ่ง
อยู่บนรถเข็นคือนางแบบในภาพวาดนั้น แต่เธอทั้งสอง “ไม่เหมือนกัน”

คุณซาวาโกะดูเหมือนผีเสื้อที่เกือบเอาชีวิตไม่รอดหลังจากใช้ชีวิต

อยู่ในกรงขังแคบๆ ทั้งคืน ถึงจะยังไม่ตายแต่ก็ไม่มีทางบินอีกแล้ว เหมือนผีเสื้อที่ได้แต่รอคอยวาระสุดท้ายอยู่เงียบเชียบ การสวมชุดขาวทั้งตัว ยิ่งตอกย้ำความรู้สึกนั้นให้ชัดเจนขึ้นอีก

มนุษย์ที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่กลับดูเหมือนตายไปแล้ว

ตรงกันข้าม คนที่ดูเหมือนพร้อมจะบินไปได้ทุกเมื่อกลับเป็น คุณสาวาโกะในภาพวาด ราวกับหากვნเบาๆ ที่แก้มของเธอก็คงจะมีเลือดแดงสดที่มอดออกมาจากผิว หรือถ้าวางมือทาบบนหน้าอกชุดสีแดง กุหลาบนั้นก็คงรู้สึกถึงจังหวะหัวใจเต้นแรงมีพลัง

สิ่งที่ดึงดูดสายตาที่สุดก็คือ ดวงตา

ทั้งที่กำลังมองสิ่งเดียวกัน แต่สิ่งที่มองเห็นผ่านดวงตาคู่นั้นคงจะสดใส และเปล่งประกายยิ่งกว่า ใ้ว่าดวงตาในภาพมีดวงดาวระยิบระยับเหมือน ภาพการ์ตูน แต่ก็สัมผัสได้ถึงแวตตาล้ำลึกทรงพลัง

อยากมองโลกผ่านดวงตาคู่นั้น

อยากเห็นภาพที่เธอวาดในยามที่เธอยังมีดวงตาคู่นั้นอยู่

คุณคิมิฮิโกะคงเคยสนับสนุนคุณสาวาโกะแบบเดียวกัน แต่ด้วยความรู้สึกที่เข้มข้นกว่าความคิดมหลายเท่า บางทีเขาอาจควบคุมอารมณ์ไม่ได้เมื่อเห็นสิ่งที่เคยสูญเสียไปที่ละน้อยกลับมาอยู่ต่อหน้าในคราวเดียวกันน้ำตาที่ออกกลั้นมาตลอดเอ่อล้นออกมา

ในทางตรงกันข้าม คุณสาวาโกะซึ่งเป็นนางแบบในภาพเองกลับไม่แสดงความเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าเลย เธอจ้องมองไปที่ภาพ ไม่หกรอก ถึงสายตาของเธอจะมองไปทางภาพวาด แต่ก็ชวนให้สงสัยว่าเธอร์ับรู้สิ่งที่สะท้อนจากดวงตาคู่นั้นได้มากน้อยแค่ไหน เพราะสีหน้าเธอไม่ตอบสนองใดๆ ต่อภาพนั้นเลย

ถึงอย่างนั้น คุณสาวาโกะก็หันไปทางพ่อแล้วยิ้มน้อยๆ

“ขอบคุณนะ คิดไม่ผิดเลยที่ขอให้อิจิโร่คุณเป็นคนวาด”

เมื่อได้ยินคำพูดนั้น พ่อก็ดึงผ้าขนหนูที่คล้องคออยู่มาซับดวงตา โดยไม่พูดอะไร ตอนนี้อยู่จะรู้สึกอย่างไรนะ เมื่ออยู่ต่อหน้าเพื่อนเก่าที่คุณแตกต่างจากภาพวาดลิบลับ และทันทีที่ผมกำลังจินตนาการถึงความรู้สึกนั้น

“ไม่เห็นสวยเลย!”

คนที่ตะโกนขึ้นมาก็คือ รุมิจัง

“ตอนนี้แม่สวยกว่าในภาพนี้ตั้งหลายเท่า!”

รุมิจังซึ่งอายุเท่ากับผมทำตาขวางใส่ผู้ใหญ่ไล่ไปที่ละคน แล้วหันไปจ้องภาพนั้นราวกับอยากให้มันลุกใหม่เป็นผุยมง น้ำตาเม็ดโตร่วงลงจากดวงตาคู่นั้น

คุณชาวาโกะที่นั่งอยู่บนรถเข็นยื่นแขนผอมบางของเธอไปโอบไหล่ น้อยๆ ของรุมิจังเข้ามาอกอด

“ต้องขอโทษด้วยครับ”

คนที่ก้มหัวให้พ่อคือคุณคิมิอิโกะ พ่อส่ายหน้าเบาๆ

“จริงของรุมิจังนะ เด็กๆ ก็ยอม...รักแม่ตัวจริงที่สุดอยู่แล้ว”

ผมเองก็พยักหน้าเห็นด้วยกับพ่อ และคิดว่าคำที่พ่อพูดไม่ออกน่าจะเป็น “ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพไหนก็ตาม” และยังคงคิดว่า เดิมทีการชื่นชมรูปร่างหน้าตาสดใสในอดีตของผู้ป่วยแบบนี้มันเหมาะสมหรือไม่

ทั้งที่ผมไม่เข้าใจเรื่องราวที่ผ่านมาของรุมิจังเลย ไม่ว่าจะผมจะหลงคิดไปว่าตัวเองเข้าใจดีอยู่คนเดียวและพยายามปลอบใจเธอ หรือแค่อยากดูดีต่อหน้าเด็กหญิงน่ารักคนนี้ก็ตามแต่ ในที่สุดผมก็ชวนรุมิจังออกไปข้างนอก

“ขอบใจนะ ชิโร่”

สิ่งที่ผมรู้สึกดียิ่งกว่ารอยยิ้มอ่อนโยนของคุณชาวาโกะ คือใบหน้าที่ของรุมิจังที่สดใสขึ้นทันตา

ตอนกำลังใส่รองเท้าที่หน้าประตู ผมเหลือบไปเห็นสวิงจับแมลงในที่

เสีย برم แต่ก็ได้หยิบติดมือไป เพราะฤดูที่ผีเสื้อจะบินว่อนเป็นฝูงนั้น ผ่านไปแล้ว ผมอดสงสัยตั้งใจพาเธอออกมา แต่น่าเสียดายที่อวดทิวทัศน์ ที่ภูมิใจที่สุดให้เธอดูไม่ได้

แต่เมื่อพารุมิจึงไปถึงทุ่งดอกไม้ที่ทอดไปยังเชิงเขาหลังบ้าน เธอก็ อ้าแขนออกกว้างแล้วร้องว่า

“สวยที่สุดเลย”

ดวงตาเบิกกว้างพิศุจน์ว่าเธอพูดจากใจจริง

“ถ้าเป็นฤดูร้อนจะมีผีเสื้อหลายพันธุ์บินว่อนเลยละ”

“จริงหรือ รุมิชอบผีเสื้อหนอนกะหล่ำเด็ก”

ผมแปลกใจเล็กน้อย นึกว่ารุมิจะชอบผีเสื้อที่สีสันสดใสกว่านั้น แต่ก็คิดใหม่ว่าอาจเพราะเธอไม่ค่อยได้เห็นผีเสื้อเท่าไรก็ได้ และคิดว่า ตัวผมเองก่อนย้ายมาที่นี่ก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน

“นี่ดอกไม้อะไรหรือ”

รุมิจึงชี้ไปที่ดอกไม้สีม่วงอ่อน ถ้าเป็นผีเสื้อที่อยู่บนเขาหลังบ้านละก็ ผมจำชื่อได้หมดทุกพันธุ์ แต่ไม่ค่อยเชี่ยวชาญเรื่องดอกไม้เท่าไร แต่ดอกไม้ ชนิดนี้ขึ้นอยู่รอบบ้านมากมาย ผมจึงรู้ชื่อของมันเพราะพอบอก

“ดอกหญ้าจิ้งหรีดนะ”

“ไอ้โฮ ดอกไม้ชื่อแมลงงั้นหรือ ตรงชอบเนี่ย สีน่ารักดีนะ”

รุมิจึงพูดขณะนั่งยองและใช้ปลายนิ้วลูบไล้กลีบดอกไม้อ่อนนุ่ม นั้นเล่น แต่ผมฟังเธอก็ไม่ค่อยเข้าใจนัก

ทั้งชอบทั้งด้านในก็เป็นสีเดียวกัน สิ่งที่เด็กผู้หญิงมองว่าน่ารัก ในสายตาของผู้ชายอาจเห็นไม่เหมือนกันก็ได้ ผมจึงพยายามหาคำอธิบาย ที่พอจะทำความเข้าใจได้

คงเหมือนที่ผีเสื้อกับคนมองเห็นสีต่างกัน...

ผมพยายามเปลี่ยนหัวข้อไปเป็นเรื่องที่ตัวเองถนัดเพื่อให้ตัวเองดูดี

ก่อนภูมิจังจะถามซื้อดอกไม้ชิ้นอื่นอีก ผมเล่าเรื่องที่ผมจับผีเสื้อจำนวนมาก มาสต๊าฟให้เธอฟัง ภูมิจังไม่เพียงแต่ไม่เคยทำผีเสื้อสต๊าฟเท่านั้น เธอยังไม่เคยเห็นผีเสื้อสต๊าฟของจริงเลยด้วยซ้ำ

ที่มุมห้องสตูดิโอยังมีผีเสื้อที่ปักไว้บนแผ่นกระดาษเหลืออยู่ ผมตั้งใจว่าจะพาเธอไปดู เราจึงออกจากทุ่งดอกไม้กัน ภูมิจังเดินออกมาพลงหันกลับไปมองอย่างอาลัยาวรรณ

พวกผู้ใหญ่กำลังดื่มชาอยู่ที่ห้องนั่งเล่น

“แม่คะ ฟังหนูเล่าหน่อย หนูเห็นสีใหม่ๆ เยอะแยะเลยละ”

ทันทีที่วิ่งไปหาคุณชาวาโกะ ภูมิจังก็รายงานด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

ผมถามพ่อว่า จะขอไปหยิบผีเสื้อสต๊าฟในสตูดิโอมาให้ภูมิจังดูได้ไหม

“พ่อก็ว่าจะเอาให้ดูคืนนี้อยู่แล้วละ ไหนๆ ก็เป็นโอกาสเหมาะ ให้ทุกคนดูพร้อมกันเลยดีกว่า”

พ่อพูดแล้วบอกว่าจะเป็นคนไปเอามาเอง ผมรู้สึกตัวเองสื่อสารออกไปไม่ชัดเจน แต่ก็ยังเดาไม่ออกว่าพ่อหมายถึงอะไร พ่อกลับมาพร้อมถือกล่องด้วยสองมือเหมือนถือถาด ผมถึงนี่ก็ออกว่าพ่อหมายถึงอะไร

พ่อวางกล่องนั้นบนโต๊ะตัวใหญ่แล้วเปิดฝา

“ภาพผีเสื้อ!”

ภูมิจังร้องขึ้นอย่างตื่นเต้น

ผีเสื้อสต๊าฟที่ตัวแรกที่ผมทำถูกใส่ในกรอบสวยงาม กรอบรูปไม้สลักลายเรขาคณิตซึ่งได้แรงบันดาลใจจากดอกแดนดิไลอัน และมีลายแกะสลักผีเสื้อหางติ่งอย่างประณีตทั้งสี่มุม ผมจ้องมองโลกอีกใบที่อยู่ในกรอบนั้น โดยไม่พูดอะไร รวากับได้เห็นผลงานของคนอื่นเป็นครั้งแรก และแปลกใจว่าตัวเองวาดดีถึงเพียงนี้เลยหรือ

กรอบรูปนั้นคือหน้าต่างสู่โลกอีกใบ และเบื้องหลังหน้าต่างนั้นคือทิวทัศน์ไม่มีที่สิ้นสุด อาณาจักรของผีเสื้อไร้ผู้คน...

“มีผีเสื้อจริงติดอยู่ด้วย”

ภูมิจึงขยับหน้าเข้าไปใกล้สลักับถอยห่างไปมาขณะจ่อจ้องมองผลงาน จนวูบหนึ่งผมหลังคิดไปว่า ประเดี๋ยวเธออาจจะถูกดูดเข้าไปในภาพก็ได้

“นี่คือทุ่งดอกไม้เมื่อที่นี่นา สวยจังเลย ภูมิเพิ่งไปที่นั่นมาละ”

พอภูมิจึงพูด คุณชาวาโกะกับคุณคิมิฮิโกะก็เข้ามาใกล้ภาพนั้น

“สวยจังเลยนะจ๊ะ”

คุณชาวาโกะพูดด้วยสีหน้าอ่อนโยน น้ำเสียงของเธอไม่เหมือนคำพูดเพื่อเอาใจเด็ก สายตาเธอจับจ้องภาพฉากหลังมากกว่าจะมองผีเสื้อ เช่นเดียวกับภูมิจึง

“การใช้สีสันดูมีชั้นเชิงศิลปะดีนะ”

คุณคิมิฮิโกะพูดกับคุณชาวาโกะ ทำให้ผมนึกได้ว่าคุณชาวาโกะก็เป็นจิตรกรเหมือนกัน ความรู้สึกอายตาโถมเข้ามาทันที ผลงานผมไม่ถึงขั้นที่จะใส่กรอบสวยงามและให้จิตรกรมืออาชีพดูเลย

“นี่คือโลกที่ผีเสื้อมองเห็นนะคะ ตอนปิดเทอมเขาไม่ได้แค่จับผีเสื้อแต่ยังไปเยี่ยมหนังสือจากห้องสมุดมาค้นคว้าเรื่องวงจรชีวิตของมัน แล้วก็วาดภาพนี้ขึ้นมาค่ะ”

แม้ซึ่งก่อนหน้านี้นิ้วแต่ดูแลแขก ก้าวเข้ามาแล้วอธิบาย แม่คงไม่ยอมให้ใครเข้าใจผิดเกี่ยวกับการมองเห็นสีของลูกชาย

“ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะจินตนาการถึงการถ่ายทอดในลักษณะนี้ได้”

คุณคิมิฮิโกะพูดอย่างประทับใจพลางกอดอกเดินเข้ามาใกล้ภาพแล้วก็ถอยออกไปมองอีกครั้ง ภาพของคนทั้งสามซึ่งเป็นแขกกำลังตั้งใจดูภาพวาดของผมอย่างจริงจัง ในขณะที่ครอบครัวผมยืนอยู่ห่างๆ ทำให้รู้สึกเหมือนได้ชมการแสดงละครจากระยะใกล้ และมันดูน่าสนใจทีเดียว

พวกคนที่กำลังหลงใหลผลงานของผม

“ภูมิอยากได้ภาพนี้”

รุมิจึงหันไปพูดกับพ่อแม่ของเธอแล้วหันมามองผม แต่ผมไม่สามารถ
รับมือกับสายตาคุณนั้นได้ จึงหันไปมองพ่อเหมือนกับขอให้ช่วยรับช่วงแทน
ผมดีใจที่ได้รับคำชม แต่ก็ไม่อยากยกภาพนี้ให้ใครเลย

ผลงานที่ทำขึ้นมาเพียงเพื่อเป็นการบ้านช่วงปิดเทอม กลับกำลังจะ
หลุดลอยไปอย่างไม่คาดคิด ทันทีที่ผมตระหนักได้ ความรู้สึกผูกพันที่มีต่อ
ผลงานว่าเป็นสิ่งมีค่าก็ยิ่งทวีขึ้นเรื่อยๆ

นี่คือหน้าต่างที่เชื่อมโยงผมกับโลกของผีเสื้อ และไม่คิดว่าจะวาด
ขึ้นมาได้ใหม่ มันคือโลกที่มีแต่ผมกับผีเสื้อเท่านั้นที่เข้าไปสัมผัสได้ และผม
ไม่อยากปิดหน้าต่างบานนั้นลง

“ผมขอซื้อภาพนั้นะครับ ผมไม่ได้เห็นลูกสาวมีแววตาสดใสแบบนี้
มานานแล้ว ขออภัยครับ”

คุณคิมิอิโกะก้มหัวขออภัยพ่อ คราวนี้พ่อเป็นฝ่ายรับมือไม่ไหวแล้วหัน
มาทางผมแทน

“ฉันเข้าใจว่าการต้องปล่อยผลงานที่แสนสำคัญนั้นน่าเศร้าแค่ไหน
แต่ฉันจะขออภัยอีกคนได้ไหมคะ”

คุณชวากะก็ก้มหัวลงเช่นกัน

บรรยากาศในห้องนิ่งเงียบ จนกระทั่งแม่ทำลายความเงียบขึ้น

“ไม่ต้องขออภัยหรอกค่ะ ภาพนี้ลูกชายวาดไว้เป็นการบ้านช่วงปิดเทอม
เองนะคะ จะให้ถึงขั้นซื้อขายก็เกินไปหน่อย ให้เป็นของขวัญจากชิโรก็ถึง
รุมิจึงจะดีกว่าค่ะ”

แม่เป็นเพียงคนเดียวที่ไม่เห็นคุณค่าผลงานของผมเลย ถ้าพูดแบบนี้
เมื่อจะถูกเข้าใจผิดว่าทำไมถูกต้องในฐานะคนเป็นแม่ แต่หากใครได้เห็น
ผลงานชิ้นนั้น ส่วนใหญ่ก็คงจะรู้สึกไม่ต่างจากแม่

และที่สำคัญ คำว่า เป็นของขวัญจากชิโรให้รุมิจึง นั้น ทำให้ผมรู้สึกดี
เหมือนกับการมอบภาพนี้ให้ จะทำให้วันนี้ไม่ใช่วันสุดท้ายของผมกับรุมิจึง

“ผมให้ก็ได้ ไม่เอาเงินด้วย ดีไหมอะพ่อ”

ผมถามความเห็นพ่อ เพื่อขอความยินยอมที่จะยกภาพนี้ให้พร้อมทั้ง
กรอบรูปไปเลย

“นี่เป็นผลงานของชิโร่ ลูกตัดสินใจเองได้เลย”

เมื่อพ่อพูดอย่างนั้น ผมหันไปมองรูมิจัง แอบหวังนิดหน่อยว่าเธอจะ
กระโดดกอดผมแล้วพูดว่า *ขอบคุณนะ* แต่รูมิจังยังคงชื่นชมภาพต่อไป
ราวกับจิตวิญญาณของเธอได้เดินทางไปยังดินแดนในภาพเรียบร้อยแล้ว

ระหว่างที่ช่วยขนภาพวาดเหมือนของคุณสาวาโกะกับภาพผีเสื้อสต๊าฟฟ์
ของผมขึ้นรถนั้น คุณคิมิฮิโกะก็ถามเบาๆ ให้ผมได้ยินเพียงคนเดียว

“ชิโร่คุง คริสต์มาสปีนี้ เธออยากได้อะไรจากซานตาคลอสล่ะ”

ความจริงแล้ว ที่บ้านเราไม่เคยมีซานตาคลอสมาเยือนเลย ระหว่าง
กินเค้กวันคริสต์มาสกัน แม่ก็จะพูดด้วยน้ำเสียงธรรมดาว่า *นี่เป็นของขวัญ
จากพ่อกับแม่นะ* แล้วให้ของอย่างพวกหนังสือหรือตุ๊กมือเป็นของขวัญ
แม้แต่วันเกิด ผมก็ไม่เคยขอของขวัญอะไรด้วยตัวเองเลย

คงเพราะแบบนั้น ผมจึงไม่ค่อยชินกับการคิดว่าอยากได้อะไร

“ถ้าเธอสนใจศึกษาเรื่องผีเสื้อละก็ ลองขอเป็นกล้องถ่ายภาพรูปดีไหมล่ะ”

ข้อเสนอที่ไม่คาดคิดจากคุณคิมิฮิโกะทำให้ผมตื่นเต้นจนตาโต
และเท่ากับว่านั่นคือคำตอบ

รูมิจังขอบคุณผมพร้อมให้คำสัญญาที่แสนวิเศษว่า ‘*ไว้จะเขียนจดหมาย
มาหาเนะ*’ แก้มของผมร้อนวาบ ขณะยืนโบกมือลาารถที่แล่นจากไป

ท้องฟ้ายามเย็นที่แผ่กว้างอยู่เหนือเส้นสันเขา ช่างสวยเหลือเกิน

ผีเสื้อจะมองเห็นภาพนี้อย่างไรนะ

นั่นคือความคิดสุดท้ายก่อนผมจะลบหน้าต่างที่พาไปสู่โลกของผีเสื้อ
ออกจากหัว

ไม่กี่วันต่อมา กล้องถ่ายภาพราคาแพงจนแม่เห็นแล้วแทบเป็นลม

ก็ส่งมาถึง ผมปลื้มมันมาก และใช้ถ่ายรูปทุกอย่างที่ตาเห็น รวากับพยายาม เก็บบันทึกความทรงจำของช่วงเวลานี้ประทับไว้ในฟิล์ม

อาจเพราะผมสังหรณ์ว่า ชีวิตในบ้านนี้จะดำเนินต่อไปอีกไม่นานก็ได้ ไม่กี่วันหลังจากได้รับโทรเลขแจ้งข่าวการเสียชีวิตของเพื่อนสาวคนงาม พ่อของผมก็จากโลกนี้ไปเช่นกัน

ตอนขากลับจากการขับรถเข้าเมืองตามลำพัง ที่เชิงเขารถของพ่อ ลื่นไถลเพราะหิมะแล้วพุ่งตกหน้าผา ผมไม่คิดว่าพ่อถูกเธอคนนั้นเรียกไป ไม่คิดว่าพ่อตั้งใจจะตามเธอไป และไม่เกี่ยวข้องกับแม่เลย

โลกที่เห็นผ่านดวงตาของพ่อ กับดวงตาของเธอคนนั้นต่างกัน ไม่รู้ เหตุใดผมถึงรู้สึกอย่างนั้น

จากนั้นในพิธีศพของพ่อ ชาวสื่อโหดร้ายเล็ดลอดมาถึงหูผมว่า พ่อเคยกล่าวสุนทรพจน์ในงานเลี้ยงรับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ว่า “ผมอยากทำมนุษยศาสตร์” ซึ่งไม่เพียงทำให้พ่อถูกบีบให้คืนเครื่องราชอิสริยาภรณ์และถูกตราหน้าด้วยคำที่ในยุคนี้ไม่สามารถเขียนในสื่อสาธารณะได้ จนถึงขั้นกลายเป็นคนไม่ไว้ใจผู้อื่นอีกเลย

แต่ภาพความทรงจำฝังใจเกี่ยวกับพ่อที่ผมรักที่สุด คือภาพของพ่อ ตอนที่เราทำผีเสื้อสตัฟฟ์ด้วยกันในสตูดิโอ ถึงแม้จะไม่ชอบการทำผีเสื้อสตัฟฟ์ แต่ก็ไม่เคยห้าม อาจเป็นเพราะแม่สัมผัสได้ว่ากำลังได้รับการฟื้นฟูจิตใจของพ่อก็เป็นได้

หลังจากพ่อตาย เราต้องพึ่งพาครอบครัวเดิมของแม่และย้ายไปอยู่ในสถานที่ซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น อย่าว่าแต่ผีเสื้อเลย สิ่งมีชีวิตอื่นๆ นอกจากมนุษย์ต่างหายไปหมดเพราะมลพิษทางอากาศ ชาวของที่เคยใช้ที่บ้านบนเขา แมื่อกำจัดทิ้งเกือบหมด

โชคยังดีที่เราไม่ลำบากด้านการเงิน

แมนชั่นที่ผมกับแม่อาศัยอยู่กันสองคน ถือว่าเป็นตึกสูงในยุคนั้น

มีห้องขนาดใหญ่ที่จัดไว้ให้ผมโดยเฉพาะด้วย สาเหตุที่ทั้งโต๊ะเขียนหนังสือ กับตู้หนังสือใหม่ดูเหมือนเลือกมาเพื่อให้ใช้งานไปได้ตลอดชีวิตนั้น อาจจะเพราะตาของผมเป็นศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัยก็ได้

แม้ยังถูกใจโรงเรียนประถมแห่งใหม่ของผมมากด้วย

ที่นั่นใช้ตำราเรียนที่ต่างจากโรงเรียนเก่า แต่ก็เป็นที่ตำราที่ได้รับการรับรองจากกระทรวงศึกษาธิการเหมือนกัน ผมซึ่งมั่นใจว่าตัวเองค่อนข้างเรียนเก่งก็ยังสับสนว่านี่มันชั้นเรียนของเด็ก ป.2 หรือเด็ก ม.ปลายกันแน่ รู้สึกว่าทุกสิ่งทุกอย่างเร่งรีบไปหมด ผมต้องพยายามไล่ตามหลังคนอื่นๆ อย่างเอาเป็นเอาตาย

มันทั้งเหนื่อย และน่าเบื่อ

ทั้งที่การไล่จับผีเสื้อเป็นเรื่องสนุก ไม่ว่าจะมันจะบินสูงไปยังท้องฟ้าที่เอื้อมไม่ถึง หรือจะบินหลบตอนที่เกือบถูกจับได้อยู่แล้ว หรือไม่ก็แอบซ่อนพรางตัว ก็ยังไม่มีสักครั้งที่ผมคิดอยากเลิกไล่จับพวกมันเลย

ทั้งที่ปกติผมจะรู้สึกเสียดาย เมื่อดวงอาทิตย์ซึ่งอยู่บนฟ้าเปลี่ยนเป็นสีเข้มอย่างรวดเร็วและกำลังจะลับขอบฟ้าไป

แต่ตอนนี้แต่ละวันช่างยาวนานเหลือเกิน แค่คิดว่าต้องเป็นแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน ก็รู้สึกเหมือนแบกหินก้อนใหญ่ไว้และหนักจนเข้าแทบทรุด

พรุ่งนี้ผมอาจลุกขึ้นมาไม่ไหวแล้วก็ได้ ผมไปโรงเรียนด้วยใบหน้าที่ซีดเซียว กว่าจะได้หายใจหายคอก็เมื่อกลับถึงบ้าน แล้วทิ้งตัวลงบนเตียง

ผมคิดถึงผีเสื้อ อยากมีชีวิตที่มีแต่ผีเสื้อเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ ผมจึงหมกมุ่นกับผีเสื้อยิ่งกว่าตอนอยู่ในป่าเขาเสียอีก แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นจากการหมกมุ่นนั้นก็คือ...

ฆาตกรวิปริตผู้พรากชีวิตเด็กชายที่ดงามเหมือนดั่งผีเสื้อ แล้วตกแต่งศพให้ดูเหมือนงานศพที่ฟู่ จากนั้นก็ถ่ายภาพเก็บไว้ และถึงขั้นลงมือกับลูกของตนเองเพื่อบรรลุนิยามทางศิลปะขั้นสูงสุด

- ภูมิหลัง -

ชีวิตของผมที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในวงการกีฏวิทยาของญี่ปุ่น โดยเฉพาะสาขาคีเสื้อ และได้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์นั้น อาจกล่าวได้ว่า มาจากการชักนำของคิเสื้อ

แต่หากถามว่า การกระทำของผมคือผลสรุปของงานวิจัยที่พยายามไขว่คว้ามานานหลายปีใช่หรือไม่ ผมก็จำเป็นต้องแก้ไขคำตอบให้ถูกต้องว่า ไม่ใช่

ความรู้สึกที่อยากจะจับเหล่าเด็กชายซึ่งสวยงามเหมือนคิเสื้อมาสดัฟฟ์ นั้น เกิดขึ้นจริงๆ เมื่อไม่ถึงครึ่งเดือนก่อนเท่านั้นเอง

ประตูที่นำไปสู่โลกต้องห้ามนั้นได้เปิดออกอย่างฉับพลัน และกุญแจที่ไขประตูนั้นก็คือ งานสดัฟฟ์ชิ้นนั่นเอง

ช่วงฤดูใบไม้ร่วงตอนอยู่ชั้น ป.1 ผมได้มอบคิเสื้อสดัฟฟ์ที่ทำตอน ฤดูร้อนปีเดียวกันนั้น ให้แก่เด็กหญิงวัยเดียวกันที่ชื่อรุมิจัง ผู้มาเยือนบ้าน บนเขา ก่อนที่เราจะจากกัน รุมิจังบอกผมว่าจะเขียนจดหมายมาหา และ ตั้งแต่วันถัดมาหลังครอบครัวอิจิโนเซะจากไป การไปเปิดดูตู้จดหมาย ก็กลายเป็นกิจวัตรประจำวันของผม แต่ในตู้จดหมายของบ้านบนเขาก็ไม่เคยได้รับจดหมายจากรุมิจังเลย

แม่ของเธอคงอาการไม่ดีขึ้นเธอไม่มีเวลาเขียนจดหมาย หรือไม่ บอกรู้ไปรษณีย์ก็เสียเวลาจดหมายแค่ฉบับเดียวชิ้นมาส่งถึงบ้านบนเขา เลยแอบโยนทิ้งไปได้

ทุกวันผมจะจินตนาการไปต่างๆ นานาด้วยความรู้สึกน้อยใจ จนวันหนึ่ง ผมก็ต้องสูญเสียพ่อไปกะทันหัน จึงไม่มีเวลาจะมานั่งคิดเรื่องจดหมาย อีกต่อไป

หลังจากย้ายไปอยู่บ้านใหม่ ผมก็เลิกคาดหวังที่จะได้รับจดหมาย รุมิจังกับครอบครัวไม่ได้มาร่วมงานศพของพ่อ แม่เองก็คงไม่ได้แจ้งที่อยู่ใหม่

ให้คนที่สัมผัสกันแคผิวผืนอย่างนั้น ผมจึงเลิกหวัง

แต่แล้วหลังจากเวลาผ่านไปสี่สิบห้าปี ผมก็ได้รับจดหมายจากภูมิฉิ่ง ซึ่งส่งมาจากห้องวิจัยมหาวิทยาลัยที่ผมทำงานอยู่ ภูมิฉิ่งเห็นข่าวในหนังสือพิมพ์ ซึ่งตอนนั้นผมยังเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่ามีการค้นพบผีเสื้อสายพันธุ์ใหม่ บนเกาะร้างในหมู่เกาะโอกาซาวาระ และเธอจำได้ว่าผมคือเด็กชายคนนั้น ที่เคยรู้จัก

ภูมิฉิ่งโตขึ้นเป็นจิตรกร เธอแนบการ์ดเชิญชมงานแสดงผลงานมา กับจดหมายด้วย ผมจึงไปเยือนแกลเลอรีขนาดเล็คนั้น ไม่ใช่เพราะอยากชมผลงาน แต่เพราะอยากรู้ว่าเด็กหญิงน่ารักคนนั้นเติบโตมาอย่างไร

ทันทีที่ก้าวเท้าเข้าไปในสถานที่จัดงาน ผมก็รู้สึกวิงเวียน

มวลงน้ำแห่งสีสัน เป็นคำที่ถูกใช้บ่อยที่สุดเมื่อมีการวิจารณ์ผลงานของเธอ เธอวาดภาพทิวทัศน์และภาพบุคคลสดใสโดยใช้สีหลากหลาย ผสานซ้อนทับกัน ผมเคยได้ยินมาว่า หน่วยงานทางวิทยาศาสตร์แห่งหนึ่ง เคยวิเคราะห์ภาพของเธอ และพบว่าภาพวาดหนึ่งภาพสามารถแยกสีออกมาได้ถึงหมื่นสีทีเดียว

ฉายา ‘จอมเวทย์แห่งสีสัน’ ของเธอได้รับการยอมรับอย่างไม่อาจปฏิเสธได้

แต่อย่างไรก็ตาม เธอก็ไม่ได้รับคำชมหรือความนิยมเท่าไรนัก

ฉลาด แสบตา ไม่เข้าใจความงามแบบตัดทอน

ไม่เคารพทิวทัศน์ต้นแบบ หรือผู้เป็นแบบ

แต่สำหรับผมแล้ว มันคือการพ่ายแพ้อย่างราบคาบ

มันไม่ใช่มวลงน้ำขุ่นคลั้กเช่นน้ำท่วม แต่เป็นมวลงน้ำขนาดมหึมาหลากสีสัน ไม่มีสีไหนปะปนกัน กลายเป็นคลื่นยักษ์โถมใส่และพัดพาตัวผมให้ ล้อล่กคลื่นจนแทบหายใจไม่ออก ก่อนจะเหวี่ยงผมลอยไปในอากาศที่แห้งผาก ท่ามกลางอากาศซึ่งควรจะโปร่งใสกลับมีสีสันติดตา และชวนให้

แนะนำนักเขียน

มินาโตะ คานาเอะ

เกิดปี 1973 ที่จังหวัดอิโรชิมะ จบการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสตรีมูโคงาระ ช่วงปี 2005 เธอได้รับรางวัลชมเชยจากการประกวดบทภาพยนตร์หน้าใหม่ครั้งที่ 2 ของ BS-i ต่อมาปี 2007 ได้รับรางวัลใหญ่จากการประกวดละครวิทยุครั้งที่ 35 และในปีเดียวกันนั้นยังได้รับรางวัลนวนิยายสืบสวนหน้าใหม่ยอดเยี่ยมครั้งที่ 29 จากผลงานเรื่อง “聖職者” (The Priest)

โดยในปี 2008 เธอตีพิมพ์นวนิยายเรื่องยาวชื่อ “告白” (คำสารภาพ) ซึ่งถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ในปี 2010 และเธอก็เขียนผลงานอื่นๆ ด้วยเช่นกัน ได้แก่ “เด็กสาว” (2009), “ซดไอ้” (2009), “คำให้การของ N” (2010), “คดีฆาตกรรมบนเนินอิบาริงะโอะกะ” (2010), “คดีฆาตกรรมเจ้าหญิงสโนว์ไวท์” (2012) และอื่นๆ ฯลฯ

แนะนำนักแปล

กิงดาว ไตรยสุนันท์

นักแปลอิสระที่หลงใหลในการอ่านหนังสือตั้งแต่เด็ก โดยเฉพาะนิยายแปลภาษาญี่ปุ่น ด้วยความชื่นชมในฝีมือของนักแปลชั้นครู จึงใฝ่ฝันว่าสักวันจะสามารถถ่ายทอด “อารมณ์ของประโยค” ให้ได้ใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด จบการศึกษาระดับปริญญาโทจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเริ่มงานแปลจากหนังสือฮาวทูที่เสนอให้สำนักพิมพ์ในช่วงฝึกงานที่ญี่ปุ่น ก่อนจะค้นพบว่าสิ่งที่ชอบที่สุดไม่ใช่แค่การอ่าน แต่คือการ “อยู่กับคำ” และทำให้เรื่องราวในอีกภาษาหนึ่งมีชีวิตในภาษาไทย

มีประสบการณ์แปลนิยายหลากหลายแนว ไม่ว่าจะเป็นแนวจิตวิทยา สืบสวน ดราม่าครอบครัว ไปจนถึงแนวสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เน้นการคงโทนและจังหวะทางอารมณ์ของต้นฉบับโดยไม่เร่งรีบเกินไปหรือแต่งเติมจนหลุดจากต้นฉบับ สนุกกับการถอดเสียงความคิดตัวละคร สร้างน้ำเสียงที่แตกต่างให้แต่ละคน และชอบที่สุดเมื่องานแปลทำให้ผู้อ่านรู้สึกได้แบบเดียวกับผู้เขียน โดยเชื่อว่า การแปลนิยายไม่ใช่เพียงการถอดถ้อยคำ แต่คือการเปิดเส้นทางให้เรื่องหนึ่งเรื่องสามารถเข้าถึงใจคนที่อยู่ต่างภาษาต่างวัฒนธรรมได้อย่างเที่ยงตรงและจริงใจ

人間標本 ผีเสื้อย้อมศพ

มินาโตะ คานาเอะ เขียน
กิ่งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

NINGEN HYOUNON

©Kanae Minato 2023,2025

First published in Japan in 2023 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION,

Tokyo through Lanka Creative Partners co.,Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2569

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

ISBN 978-616-14-0749-0

คานาเอะ, มินาโตะ .

ผีเสื้อย้อมศพ.- กรุงเทพฯ : บুক ไทม์ , 2569.

248 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. กิ่งดาว ไตรยสุนันท์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0749-0

เจ้าสำนักไต้ฝุ่น

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวงษ์ นิเวะบะระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

สุรวิรัตน์ งามสง่าพงษ์

ภูสุรี ภูมิภัก

อภิญา ผาสุตะ แพรวา เปี่ยมยา

มาริสสา ซาติยาภา

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ นูระณา

บริษัท บุก ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

พิณพูน
กระดานชนวนสายตาสีเขียว
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

“2 ปีที่ทุ่มเทเขียน นี่คือผลงานชิ้นเอกที่ดีที่สุดของฉันในรอบ 15 ปีในวงการ
ฉันไม่เคยลงมือเขียนอย่างสนุกสนานเท่านี้มาก่อนเลย”

- มินาโตะ คานาเอะ (ราชินีนิยายดาร์คฟิคชั่น)

“ถ้าสตัฟฟ์มนุษย์ไว้ในตอนทิ้งดงามที่สุดได้ก็คงดีไม่น้อย...”

เมื่อความหลงใหลในปีกผีเสื้อไม่อาจเติมเต็มกันบั้งของความปรารถนา ซากากิ ชิโร่ นักวิจัยชีววิทยา
ผู้เคร่งขรึม จึงเริ่มก้าวข้ามพรมแดนศีลธรรมสู่การสรรค์สร้าง “มนุษย์สตัฟฟ์” ร่างกายของเด็กชาย
วัยสะพรั่ง 5 คนถูกฉีดยาฆ่าและแต่งแต้มด้วยความพิถีพิถันจนกลายเป็นงานศิลปะที่โลกต้องตะลึง

ทว่าความกระหายกลับยิ่งทวีคูณ... เมื่อเขาทอดสายตามองไปที่ลูกชายของตัวเอง
ในฐานะผลงานสุดท้ายที่จะมาเติมเต็มคอลเลกชันชิ้นเอกนี้ให้สมบูรณ์

เตรียมรับแรงกระแทกจากความระทึกขวัญเยียบเย็น และการหักมุมซ้ำซ้อน
ที่จะทำให้ทุกทฤษฎีของคุณพังทลายลงในที่สุด! ความวิจิตรและความคลุ้มคลั่ง
ที่ถูกถ่ายทอดสู่ซีรีส์ฟอร์มยักษ์ “Human Specimens” ทาง Prime Video

